



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

1861 * 31 OKTOBER * 1911

SEVERIN & ANDREAS JENSEN

ET JUBILÆUMSSKRIFT

AF

C. NYROP

KJØBENHAVN

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE (AXEL SIMMELKJÆR)

1911

SEVERIN & ANDREAS JENSEN

1861 * 31 OKTOBER * 1911

SEVERIN & ANDREAS JENSEN

ET JUBILÆUMSSKRIFT

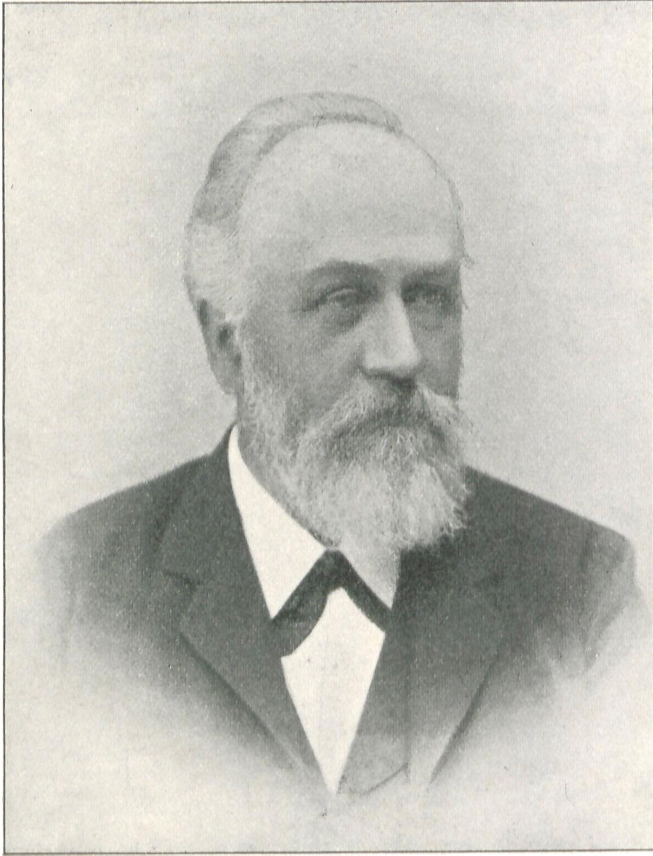
AF

C. NYROP

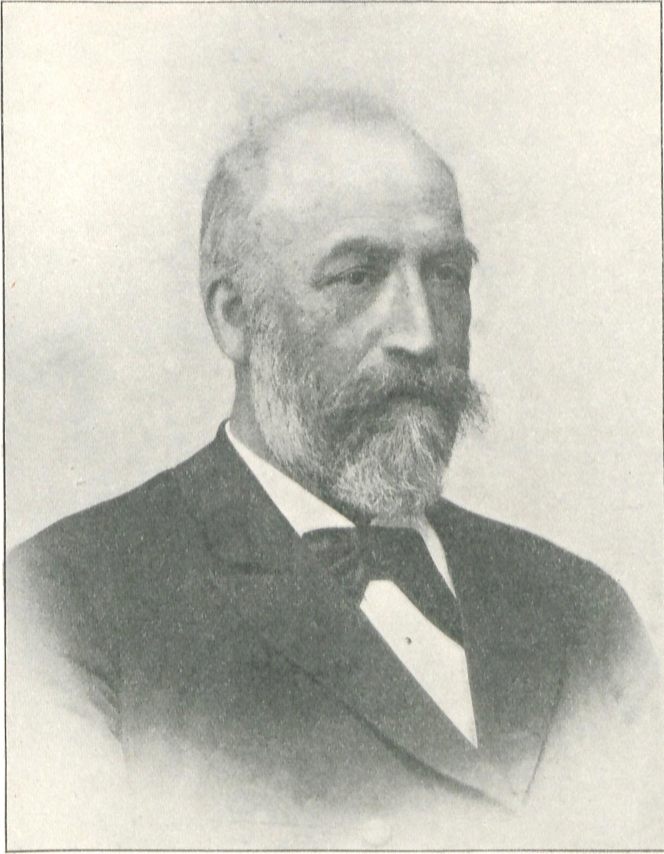
KJØBENHAVN

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE (AXEL SIMMELKJÆR)

1911



Levin Jensen



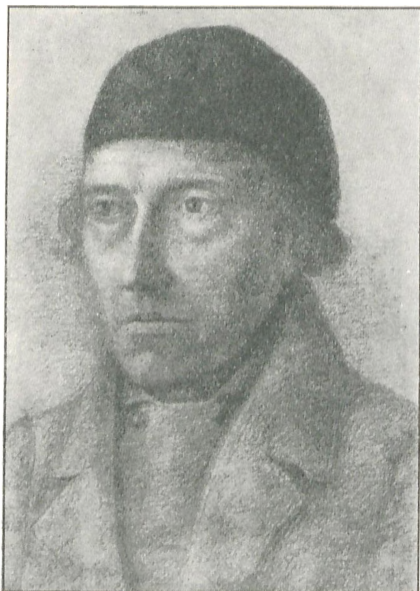
Andrews Leisen.

SLÆGT OG UDDANNELSE.

SLÆGTEN stammer fra Jylland. Lidt Syd for Horsens ved Palsgaard ligger Landsbyen Hosby, og her fødtes i 1791 Gaardmandssønnen Jens Jensen i et börnerigt Hjem. Han havde ikke mindre end sexten Søskende. Vel derfor var han i sin Opvæxt væsentlig henvist til at sørge for sig selv. Han kom tidlig ud at tjene, og hans Hu stod til at blive Landmand, men ejendommeligt nok hedder det ogsaa, at han i sine forskjellige Tjenester interesserede sig for at kunne brygge det under de givne Forhold bedst mulige Øl. 1828 kom han til Kjøbenhavn, og her fik han Forbindelse med Brygger J. P. Raarup i Gothersgade, men ad Bryggervejen kom han dog ikke frem. Han blev Værtshusholder og giftede sig i 1829 med Møllerdatteren Ane Andersen, der var født i Horsens 1803, og som han kjendte fra sin Hjemstavn.

Værtshusholderiet laa imidlertid slet ikke for ham. Han holdt ikke af at skjænke Snapse for Folk, der helst burde lade Snapsen staa. Han tænkte atter og atter paa at komme bort fra denne Levevej, og da han i 1835 saa Udvej til at kjøbe et lille Sted i Studiestræde (nu Nr. 26), der ejedes af Arvingerne efter en da afdød Høker Peter Rasmussen — mod en Udbetaling af kun 500 Rd. overtog han Stedet for

7800 Rd. — har han muligvis samtidig gjort den ønskede Forandring. Sikkert er det, at han herefter optræder som Høker. Medens han med sin Familie boede i Stuen, drev han Forretningen i Kjælderen, men noget Stort blev den aldrig. Det var lige, den gav til det Nødtørftige. Jens Jensens



Jens Jensen
 efter en Tegning af Severin Jensen.

Interesser laa ligesom et Trin højere. Da vi i 1849 fik en Rigsdag, holdt han Rigsdagstidenden, og han var alt Andet end glad ved, at saa mange Bønder kom til at sidde i Rigsdagen; de burde efter hans Mening blive ved, hvad de forstod.

Børnene, der voxede op i Stedet i Studiestræde, vare tre Sønner og en Datter. Sønnerne Severin (f. 7 Februar 1833), Andreas (f. 24 Juli 1834) og Peter (f. 15 Oktober 1837) bleve alle strax efter Konfirmationen satte i Lære, Severin i Malerlære, de to andre i Snedkerlære.

Her skulle vi imidlertid kun beskæftige os med de to ældste; den yngste, Peter, drog i 1859 som Snedkersvend til Nord-Amerika, hvor han tidlig afgik ved Døden. Det er Severin og Andreas, Interessen samler sig om, og naar Faderen kun formaaede at skaffe dem en tarvelig Skoleundervisning — de gik i Kommunens Betalingsskole — skal det dog særlig erindres, at han indprentede dem Interesse

for Tegning, hvad der, som vi nedenfor skulle se, ikke blev uden Resultat.

Severin kom i Lære hos Malermester T. P. Gram paa det daværende Halmtorv (nu en Del af Raadhuspladsen), blev Svend fra ham efter kun tre Aars Læretid og arbejdede derefter hos forskjellige Mestere, saaledes hos Lübschitz, da denne malede i den nye Hovedbygning paa Carlsberg. Severin Jensen arbejdede med paa Dekorationen af den smukke Spisestue. Som Dreng havde han gaaet paa Teknisk Institut, som Svend besøgte han Kunstakademiet, hvor han gennemgik Modelskolen og gjerne vilde have et Kursus med paa Bygningsskolen; han bad Hetsch herom, men det kunde efter de daværende Forhold ikke bevilges. Han har sikkert været kjed deraf, ti han stræbte fremad paa enhver Maade og vilde gjerne kjende til helst meget Mere end sit eget Fag. Han tegnede paa denne Tid ikke faa Møbler. Det var nemlig en godt uddannet Haandværker, han vilde være. Overfor Stemmer, der søgte at drage ham over til Kunsten, sagde han: hellere en god Haandværker end en middelmaadig Kunstner. Saa blev han i det Fag, han havde lært, og besluttede — uden Hensyn til de nye Bestemmelser i Næringsloven af 1857 — i 1860 at gjøre Mesterstykke som



Studiestræde Nr. 26,
för Nr. 87.

Maler paa gammel Vis. Han opmaalte Malerarbejdet i et Hus, malede efter opgivne Basrelieffer et Par Malerier i Oliefarve, Graat i Graat, og blev saa i April s. A. indskreven i Lavet som vel bestalter Malermester. Samme Aar kom hans Broder Andreas hjem fra et fleraarigt Ophold i Udlandet;



Maleri efter et Basrelief, hørende til Severin Jensens Mesterstykke.

han havde søgt ud, medens Severin var bleven i Hjemmet, hvor der havde været god Brug for ham. Han var lidt efter lidt bleven den Ledende og Styrende her, da Faderens Helbred forholdsvis tidligt havde vist sig alt Andet end paalideligt.

Andreas Jensen var efter sin Konfirmation kommen i Snedkerlære; hans Mester H. C. Jacobsen i Teglgaaardsstræde var en dygtig Snedker, der som oftest kaldtes Pariser-Jacobsen, fordi han, hvad der ikke var almindeligt, som Svend havde arbejdet i Paris. Hos ham blev Andreas godt oplært, og da han

efter en Læretid paa fem Aar blev Svend i 1853, nærrede han et levende Ønske om at kunne blive bekjendt ogsaa med Udlandets Snedkeri. Han sad inde med en betydelig Tegneevne. Den var kommen for Dagen i Teknisk Institut, hvor baade Kramp og Hetsch havde lagt Mærke til ham, og da han i Juni 1855 over Stettin drog til Berlin, var det med et, som han troede, sikkert Haab om, at nogle af ham

i Institutet udførte Præmietegetninger ved Kramps Hjælp skulde skaffe ham et Rejsestipendium fra den Reiersenske Fond. Kramp gav Møde paa Toldboden for at sige Farvel til ham, da han rejste.

Som en god Sön og Broder sendte han hyppigt Breve hjem, der ganske omstændeligt fortalte om, hvorledes det gik ham. De ere som Regel skrevne med en stor og god Skrift, men noget ubehjælpssomme i deres Affattelse. Pennen synes ikke at være falden ham let i Haanden. Men de fortælle til at begynde med bl. A. tydeligt, hvorledes det pinte ham, at han saa godt som ikke kunde et Ord Tysk. Men efterhaanden som Tiden gik, pinte det ham nok saa meget, at der Intet forlød om den Rejseunderstøttelse, han saa sikkert ventede; han beder derfor Broderen Severin, hvem han i denne Retning betragter som særlig dygtig, om at give ham Udkast til et Brev, han derom kunde sende Krigsraad Kramp, en Anmodning, der blev efterkommen, og -- senere blev efterfulgt af flere. Nok saa karakteristisk er det imidlertid, at Andreas Jensen, skjönt han har det endog meget smaat i Berlin, faar Raad til at gaa paa en Tegneskole; han vil bl. A. dygtiggjøre sig i Perspektivtegning.

Efter et Aars Forløb ønsker han imidlertid at komme fra Berlin til Wien, og med en hjemme fra modtagen lille Hjælp naar han i August 1856 til denne By, hvor han strax søger alle Danskes aldrig svigtende Støtte dér, Arkitekt Theophilus Hansen. Hör, hvad han skriver herom: »Vi [d. v. s. Andreas Jensen og en Kollega] var der allerede om Formiddagen; da var han ikke hjemme, men strax efter Middag traf vi ham, og han var overmaade forekommende og skrev os strax en Anbefaling som Landsmænd til Döbbel

og sagde, hvis vi ellers havde noget, hvormed han kunde være os til Hjælp, da var han os til Tjeneste.« Hvor det er karakteristisk for Theophilus Hansens altid beredvillige Velvilje, der i dette Tilfælde skaffede Andreas Jensen Arbejde i Wiens første og største Snedkeretablisement Dübbel, om hvilket han med stille Beundring senere skriver hjem: »Her er 3 Snedkerværksteder, 1 Bygnings- og 2 Møbelværksteder, paa hvert 20 Mand, og desuden Værksteder med Drejere, Smede, Tapetsere, Gjörtlere og Billedhuggere, Alt i et meget stort Hus, som alene er bygget dertil.« Hvad han desuden var særlig glad over, var, at han her traf en dansk Mestersvend, en Eriksen fra Haderslev.

Med den ham egne sindige Iver tog han nu stærkt fat. Han arbejdede og tegnede af al Kraft. Som han allerede havde gjort i Berlin, bestræbte han sig for at kopiere alle de Møbeltegninger, han paa nogen Maade kunde komme over, og det varede da ikke længe, for saavel Principalen som Theophilus Hansen, der oftere kom paa Værkstederne, fik Kjendskab til hans Tegneevne og lærte at vurdere den. Han blev herved nærmere bekendt med navnlig den Sidstnævnte, for hvem han saa en Gang udtalte, hvor stærkt det stadig pinte ham, at han ikke syntes at kunne opnaa en Rejseunderstøttelse, som han haardt trængte til og umuligt kunde opgive. For kort siden havde han med den unge Snedkermester F. Oxelberg sendt nye Tegninger hjem til Krigsraad Kramp, fortalte han, men skulde nu dette mon ogsaa blive et forgjæves Skridt? Det syntes næsten, at det skulde gaa ham efter det gamle Ord: ude af Öje, ude af Sind. Nu var han imidlertid kommen til den Rette. Paa sin sædvanlige resolut-spøgende Maade mente Theophilus Hansen,

at den Sag vel nok kunde ordnes. Han skrev til sin Broder Arkitekt Chr. Hansen i Kjøbenhavn, der kort efter henvendte sig til Hetsch, og da denne ikke syntes interesseret nok, gik han endog direkte til den Reiersenske Fonds daværende Styrer, Konferensraad Johnsen. Et Resultat heraf udeblev ikke; ved den næste Uddeling fik »Snedkersvend A. Jensen 200 Rd. til fortsat Ophold i Udlandet«; hans seje Udholdenhed blev belønnet, men først næsten tre Aar efter at han var rejst hjemme fra.

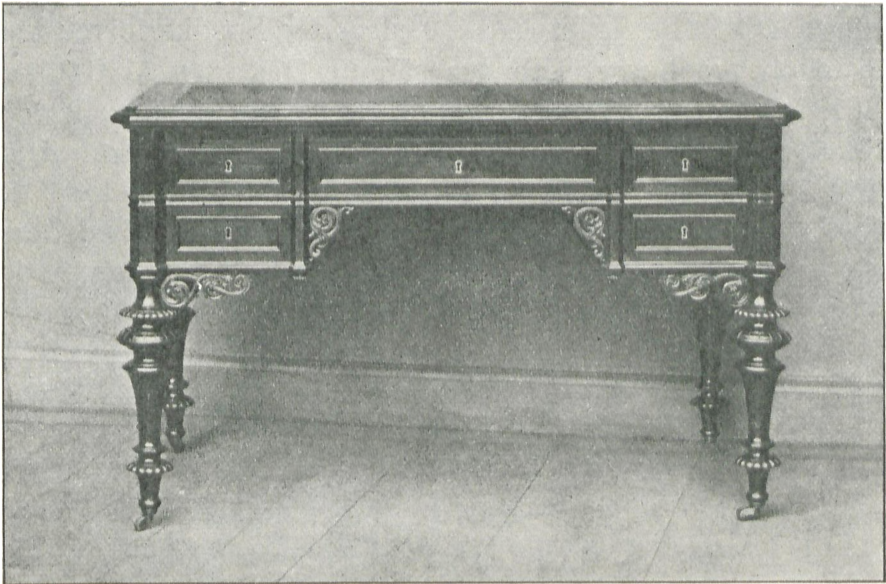
Nu længtes han videre ud, Paris vinkede. Men nu vilde Dübbel gjerne beholde ham; han gjorde ham fordelagtige Tilbud, ja Theophilus Hansen fik i Kommission at paavirke ham, men denne forstaaende Mand böjede sig for det Ret-sindige i den unge Svends een Gang fattede Beslutning, som han ikke mente at kunne svigte; hans Maal var at naa den störst mulige Dygtighed for derefter at bringe den til Anvendelse hjemme. Saa drog han da i Forsommeren 1858 fra Wien i Selskab med en Del andre vandrende Svende, Rejsen gik over Triest, Venedig, Padua, Verona, Milano til Schweiz og derfra til Paris.

Det var en haard Tur. Ingen af dem kunde et Ord Italiensk. De maatte, som han skriver hjem, »immer spille Pantomime«; der var Tider, de slet ikke fik varm Mad, men opholdt Livet ved lört Brød med lidt Vin til. Igjennem kom de dog, ogsaa gjennem Sneen paa St. Gotthardt, og efter at have arbejdet en kort Tid i Genf tog han i Avgust 1858 med Jernbanen fra denne By til Paris. Her fik han først Arbejde paa et Par mindre Værksteder, men naaede derefter trods Sprogvanskelighederne at faa Plads hos den store Fourdinois, der efter sine Ydelser paa den første Verdensudstilling 1851

i London ansaas som Verdens første Snedker, et Ry, som han glimrende havde hævdet paa den følgende Verdensudstilling i Paris 1855. Han arbejdede selvfølgelig for de Højeste i Samfundet. »For nogen Tid siden«, skriver Andreas Jensen i et Brev hjem, »gjorde jeg Skriveborde til Kejseren, og har jeg paabegyndt to til Kejserinden; det hedder vel, at det just ikke er til dem selv, men til deres forskjellige Slotte, men de to Borde, jeg gjør nu, kommer dog i Kejserindens eget Værelse.« Her var Meget at lære, men det synes næsten, at jo fornemmere et Værksted var, des mindre blev Svendenes Fortjeneste; der var danske Svende, der ved stadig at lave Klaverkasser hos Pianoforte-Instrumentmagere tjente langt mere end Andreas Jensen, der dog stadig fastholdt, at det ikke havde været værd at rejse til Paris for at lave Klaverkasser. Snedker med Liv og Sjæl, som han i sin tavse Energi var, holdt han ud paa det berömte Værksted og fik endda Raad til at gaa paa Tegneskole hos en Belgier Janzen. Foruden Jensen gik her kun et Par enkelte andre Udlændinge, de øvrige vare franske Snedkersvende, men det var ham, den Fremmede, Forstanderen henvendte sig til, naar han en Gang imellem behøvede en Haandsrækning ved Undervisningen. Jensen stod i sine Præstationer langt over alle de Andre. Ja Janzen opfordrede ham til at blive i Paris og overtage Skolen. Men hvor fristende Tilbudet end gjordes, kunde Jensen selvfølgelig kun afslaa det. Hans Maal var at komme tilbage til Danmark, og i Oktober 1860 stod han igjen i Kjøbenhavn.

I noget over fem Aar havde han været borte. I den Tid vare Portene i Kjøbenhavns Volde faldne. Der var ligesom aabnet Adgang til Byen for bredere og kraftigere Strømninger

udefra, og den i 1857 vedtagne Næringslov pegede paa store Forandringer i Næringslivet. Fra 1 Januar 1862 vilde Enhver kunne faa Borgerskab i Haandværksfagene uden Mesterstykke. Men heraf vilde Brødrene Jensen selvfølgelig ikke benytte sig. Ligesom Severin Jensen i 1860 havde aflagt Mesterstykke efter de gamle Regler som Maler, gjorde An-



Andreas Jensens Mesterstykke.

dreas Jensen det Samme i 1861 som Snedker. Han var en af de Sidste i Rækken. Han, der havde sat saa meget ind paa at blive en solid og dygtig Snedker, kunde ikke lade sig nøje med blot at kunne pege paa et Stykke Papir som Bevis for, at han var Snedkermester. Han lavede et i sin Form forholdsvis enkelt, men i sin tekniske Udførelse fuldendt Skrivebord af Nøddetræ med Indlægninger af Palisander

og Thujatræ. Undersøg dets fire smaa Sideskuffer; de ere saa omhyggeligt gjorte, at de efter Behag kunne ombyttes, de passe i alle Rummene og det endda, naar de vendes med Aabningen nedad eller med deres Bagside vendt fortil. Alt er udført med den største Akkuratesse. I Marts 1861 blev han indtegnet som Mester i Kjøbenhavns Snedkerlav.

Nu stod det som de to Brødres Maal at oparbejde en af dem i Forening ledet solid Maler- og Snedkerforretning. De tog begge Borgerskab paa samme Dag, den 31 Oktober 1861, og dermed var Firmaet Severin & Andreas Jensen stiftet, riglignok i meget smaa Forhold, men det fik hurtigt Vind i Sejlene, og Brødrenes gamle Fader oplevede at se det; efter forøvrigt lang Tids tiltagende Skrøbelighed døde den gamle Jens Jensen i 1866, ganske kort før han fyldte 75 Aar.

FAGLIG VIRKSOMHED.

DA Severin Jensen i 1860 havde gjort Mesterstykke, tænkte han, som rimeligt var, paa at skaffe sig Kunder. Han begyndte imidlertid kun smaat i den fædrene Ejendom i Studiestræde og stod uden Midler til i nogen betydelig Udstrækning at kunne henlede Opmærksomheden paa sig; det krævedes dog ikke heller, Tiden kjendte ikke stort til Reklame. Han satte sig ned og skrev med stor og tydelig Haand en Del Breve, med hvilke han »som Begynder« fremsendte sin Adresse. Han vilde bestræbe sig for »at bringe Stil og Harmoni i Værelse og Møblement og i det Hele følge Nutidens Fordringer med Hensyn til Lejligheders og Bygningers hyggelige og propre saavel indvendige som udvendige Istandsættelse«. Han vilde med andre Ord søge at skabe noget Kjönt af de Opgaver, der stillede ham, og helt uden Frugt have Henvendelserne næppe været; da Broderen kom hjem fra Udlandet, varede det ikke længe, før de stod sammen i en lille fælles Bedrift. Men gjordes Begyndelsen end kun paa Loftet i Studiestræde, og var Broderparrets Optræden end ikke altid fri for at være præget af nogen mut Egenraadighed, sad det inde med saa megen sej Viljekraft og saa megen

oprindelig Iver efter at komme til at levere i alle Retninger godt og kjönt Arbejde, at der kunde forudses et Resultat.

Deres og Tidens Smag var given. Hetsch, der i snart 50 Aar havde staaet som en myndig Lærer i den af ham hyldede klassiske Ortodoxi, havde præget deres Oplærelse, den raadede saavel i Teknisk Institut som paa Kunstakademiet, og Theophilus Hansen, der havde faaet en ikke uvæsentlig Indflydelse paa Andreas Jensen, tilhørte den samme Skole, han var en af Hetsch's ypperste Elever. I sit lange Liv havde denne vort Haandværks store Lærer støttet og fremhjulpet ikke faa industrielle Virksomheder, her kan eksempelvis peges paa P. Ipsens Terrakottafabrik og L. Rasmussens Metal- og Zinkstøberi; nu i sin høje Alder --- han døde 76 Aar gammel i September 1864 --- interesserede det ham synligt at føje en ny fremadstræbende Virksomhed til den lange Række fra Fortiden. Han traadte raadende og vejledende til hos Brødrene Jensen, og han gjorde mere. Han anbefalede dem til J. D. Herholdt, der paa denne Tid samlede Opmærksomhed omkring sit Navn ved det af ham opførte skjønne Universitetsbibliotek, og Anbefalingen førte til, at Severin & Andreas Jensen kom til at levere Bibliotekets Inventarium. Det blev det unge Etablissements første Triumf. Men Hetsch blev ikke staaende herved, han skaffede ogsaa Brødrene i Forbindelse med Kunstflidslotteriet, d. v. s. med den i 1860 oprettede »Bortlodning af indenlandske Kunst- og Kunstflidsarbejder til Fordel for Frederiksborg Slots Gjenopførelse«, hvad der fik stor Betydning for dem. Men inden vi her gaa videre, skal det bemærkes, at var Severin Jensen, om hvem vi ovenfor hørte, at han sendte Broderen Udkast til hans vigtigere Breve, den, der væsentlig kom til at repræ-

sentere Forretningen udadtil, var det igjen Andreas Jensen, der væsentlig fik den ledende Stilling paa Værkstederne, det var jo hans Fag, der blev det sejrende, idet Forretningen hovedsagelig blev et Snedkeretablisement. Men der maa dog ikke lægges for stærk Vægt paa nogen særlig Stilling for enten den Ene eller den Anden af dem, ti hele Virksomheden var et stort Samarbejde, hvor de to Brødre paa en forunderlig Maade gik op i hinanden og udfyldte hinanden. Det Hele var et ejendommeligt Fællesskab.

Som en Begivenhed, der fandt Sted i et af Firmaets første Aar og fik ikke ringe Indflydelse paa dets Udvikling, skal her nævnes det hovedsagelig ved Indenrigsminister Orla Lehmanns Bestræbelser istandbragte Tog til Verdensudstillingen i London 1862. Det foregik tilsøs, Statens Dampskib Hekla stilledes til Raadighed; det talte 200 Deltagere, der valgtes af en Række Institutioner og Foreninger, 10 af hver, og det blev ledet af Professor ved polyteknisk Lærestanstalt C. G. Hummel og Formanden for Arbejderforeningen af 1860 C. V. Rimestad. Lykken tilsmilede her det unge Firma. Mellem de af Industriforeningen Valgte var Severin Jensen. For Deltagerne, der deltes i Bakker paa otte og laa i Hængekøjer, som de selv maatte hænge op og stuve bort, var Rejsen til at begynde med alt Andet end hyggelig. Der var saa stærk Storm i Skagerak, at Hekla maatte vende og søge tilbage til Skagen; men denne Modgang rystede Deltagerne sammen, der blev sluttet mange Bekjendtskaber paa Turen og saaledes mellem Severin Jensen og den livfulde, jævndrende Kunstner, Arkitekt Vilhelm Dahlerup, der sad inde med et rigt dekorativt Talent. Bekjendtskabet blev til Venskab, ja førte til en nøje forretningsmæssig Forbindelse. Efter Hjem-

komsten fra sin store Udenlandsrejse (1864-66) knyttedes Dahlerup til Firmaet Severin & Andreas Jensen som kunstnerisk Raadgiver, og en paa Hetsch's Klassicisme bygget Renaissance blev derved dets væsentlige Stil. Desværre er en af Severin Jensen forfattet Beretning om Hekla-Turen gaaet tabt.



Nøddetræs Stol 1868 (V. Dahlerup).

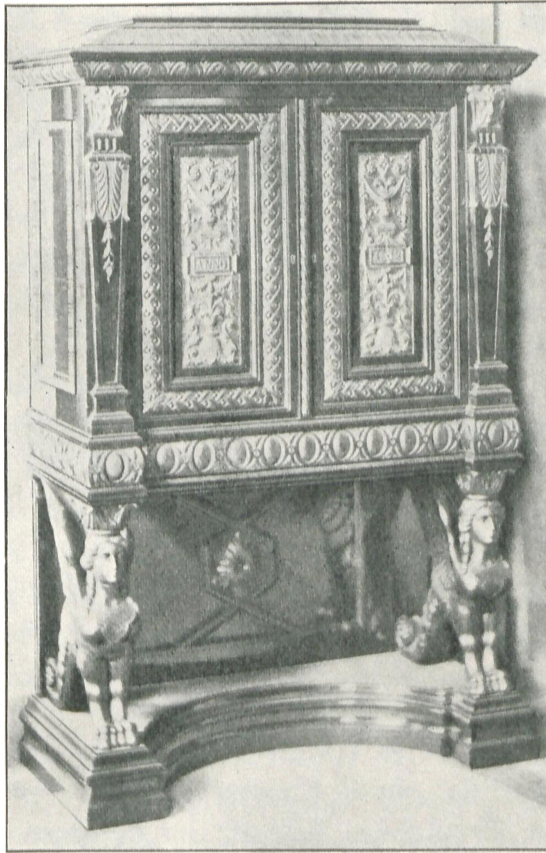
Bejdet paa Tegningerne til det Skab, som en Del Godsejere i 1863 havde kjøbt hos dem som en Brudegave til Prinsesse Alexandra, og i Forbindelse med to andre, ogsaa i Malmø udstillede Gjenstande, der vare udførte hos Brødrene, nævnes der udtrykkeligt Arkitektnavne. Det var et Møblement tegnet af Dahlerup og et Pianino fra Hornung & Møller tegnet af Heinrich Hansen. Men disse Gjenstande udstilledes da ikke heller af Severin & Andreas Jensen men af Kunstflidslotteriet,

Første Gang det unge Firma i større Stil fremtræder for den store Almenhed, er i 1865, det deltager i dette Aar i endog to Udstillinger, først i Malmø og derpaa i Kjøbenhavn. I Malmø udstillede det blandt Andet et med Skildpadde og Træ indlagt Damekabinets-Møblement, der roses for Lethed og Elegance i Formen, men der nævnes ikke nogen medvirkende Arkitekt. Det tør da nok antages, at det har været tegnet af Firmaet selv.

Begge Brødrene havde ar-

FAGLIG VIRKSOMHED.

der satte en Ære i at bringe god kunstnerisk Vejledning ud i Kjøbenhavns bedste Haandværkerkredse. Der er da heller



Nøddetræs Skab 1872 (V. Dahlerup).

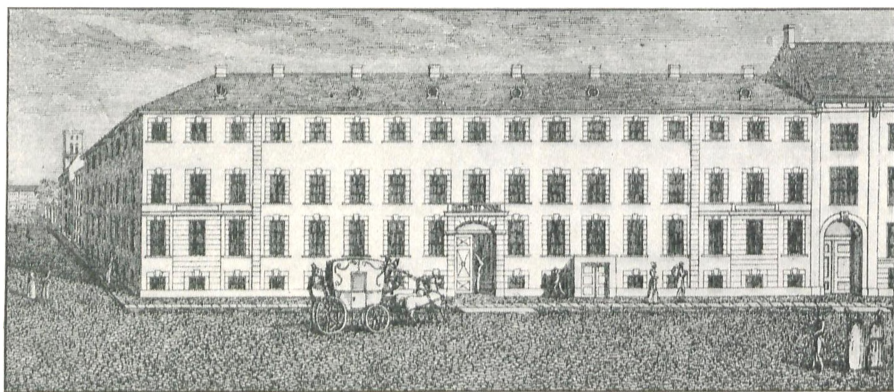
ingen Tvivl om, at Brødrene her have lært meget; de stræbte ihærdigt frem, saaledes som det klart fremgaar af deres Deltagelse i Aaret 1865's anden Udstilling, den af Hof-Snedker J. G. Lund som Formand for Snedkernes Tegne-

forening i Casinos lille Sal arrangerede Udstilling af Snedkerarbejder.

Desværre synes der ikke at existere nogen Katalog over denne Udstilling, men en længere Anmeldelse i »Fædrelandet« for den 25 September 1865 fra den senere Akademi-Sekretær Philip Weilbachs Haand giver forskjellige Oplysninger, og efter dem at dømme synes Severin & Andreas Jensen her at have lagt an paa en meget rig Repræsentation. Her synes at have været endog flere Rækker Salonmøbler, og de faa alle en gennemgaaende god Omtale, særlig fremhæves to Stole i antik Efterligning »med enkelte praktiske Modifikationer, hvorved det virkelig er lykkedes at frembringe en let og bekvem Stol«. Ved Siden af disse Møbler udstillede Firmaet endnu nogle Forsøgsmøbler, »der skulle være Prøver paa gode, men dog billige Møbler«, og heriblandt nogle af lakeret Fyrretræ, som Anmelderen dog ikke er tilfreds med, skjönt han ikke tør frakjende »ogsaa disse Arbejder Præget af Smag og Dygtighed«; endelig nævner han tilsidst et Spisebord med »en ny Art let løbende Rigler«, der roses.

Som man ser, var Firmaet, der fra hver af disse Udstillinger hjembragte en Sølvmedalje, ikke ensidigt i sin Virksomhed. Ikke endnu fuldt fire Aar gammelt var det slaet ind paa meget forskjellige Veje og havde mærkelig hurtigt udviklet sig til at staa jævnbyrdigt med Kjøbenhavns ældre, bekjendte Snedkerforretninger. Det havde da ogsaa forlængst forladt Loftet i Studiestræde Nr. 26. Derfra var det gaaet til St. Pederstræde, derpaa til Vandkunsten, og endelig i 1866 forlagdes Værkstederne til Skandinavisk Hotel paa Hjørnet af Gothersgade og Store Kongensgade med Indgang fra den

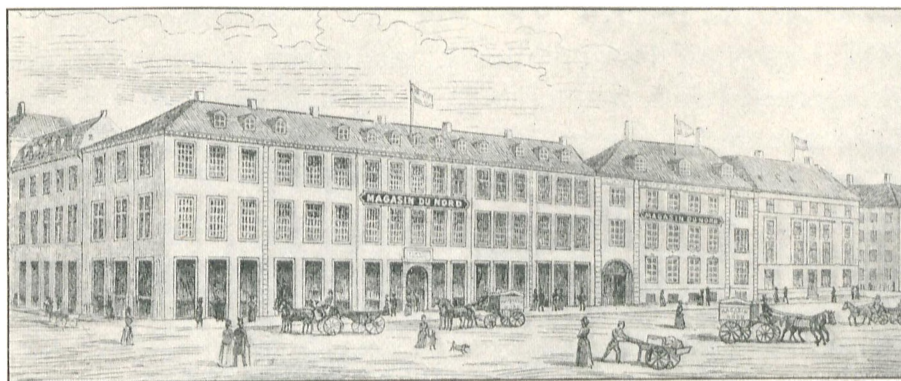
førstnævnte Gade. Her fik Firmaet paa anden Sal i Mellembygningen store Lokaler. Men Fredag den 26 Marts 1869 mellem Kl. 11 og 12 Aften udbrød her en heftig Ild, der ødelagde Bygningens to øverste Etager og fortærede en hel Del Værktøj, Materialer og færdige Møbler. Firmaets Tab herved dækkedes ikke helt af Assurancen, men fra flere Kunders Side blev der vist det stor Velvilje, og det fik hurtigt et midlertidigt Værkstedslokale i Loftsetagen af Ejendommen paa Hjørnet af St. Annæplads og Amaliegade, Prins Vilhelms forhenværende Palæ. Her kunde det dog ikke forblive. Det gjaldt om at finde et andet Sted, hvor dets Værksteder kunde indrettes, og under Søgningen dukkede da Hôtel du Nord paa Kongens Nytorv op. Her kunde faas Lokale; ja hele Bygningen kunde faas, og det endda billigt. Hos den, der fra 1837 havde været Ejer af Ejendommen, Hyrekusk Rasmus Jörgensen, var der blevet gjort Exekution, og den, der ved den derpaa følgende Avktion havde faaet Hammerslag, var afgaaet ved Døden. Ejendommen kunde faas for 127,000 Rd. med en Udbetaling af kun 10,000 Rd. Det var imidlertid ikke blot disse 10,000 Rd., der behøvedes, hvis Brødrene skulde erhverve Ejendommen. Der vilde endnu medgaa 5000 Rd. til Omkostninger ved Kjøbets Istandbringelse og 10,000 Rd. til nødvendige Forandringer ved Ejendommen. Der behøvedes med andre Ord 25,000 Rd., men med dem kunde Sagen føres igjennem, og fik de Ejendommen, havde de for al deres Tid Plads til de allerstørste Udvidelser. Saa samledes Tankerne da om, hvorvidt det var dem muligt at skaffe det for dem meget betydelige Beløb, og — Sagen gik i Orden. Firmaet udstedte 50 Partialobligationer paa 500 Rd. Stykker, som en mindre Kreds ven-



Hôtel du Nord efter Ombygningen c. 1800.

ligsindede Mænd og Kvinder, herimellem ikke faa tilfredse Kunder, overtog med Sikkerhed i en tredje Prioritets Hovedobligation, og saa blev Severin & Andreas Jensen ved Avktionsskjøde af 15 Oktober 1869 Ejere af den store Ejendom.

Det maa have været for dem som et Eventyr. Ikke fuldt ti Aar efter at de som helt formueløse havde begyndt en kun ringe Virksomhed, stod de som Chefer for et af Københavns største Møbeletablisser og som Ejere af en monumental Ejendom, af et Palæ, der oprindeligt havde været Storkansler Greve Ulrik Adolf Holsteins Palæ, og som vel c. 1800 var blevet ombygget til et Hotel, »Hôtel du grand Nord«, men som selv i den Skikkelse, det herved fik, havde bevaret en ikke ringe monumental Karakter, saaledes som det kan ses paa ovenstaaende Billede. Det var i Virkeligheden som et Eventyr. Og er det saa ikke nok saa forunderligt, at der intet Billede findes af Bygningen, gjort med det for Øje særlig at vise de Jensenske tre Vinduer mod Kongens Nytorv henne ved Hjørnet af Vingaardsstræde. For at vise



Hôtel du Nord c. 1890.

dem maa der tys til ovenstaaende Billede, et af de ikke faa, som en af Lejerne i Ejendommen, Firmaet Th. Wessel & Vett, lod gjøre til Avertissementer for dets store, stadig voxende Forretning, som det efter Ejendommen kaldte Magasin du Nord.

Det er saa vist ikke Reklamens Vej, Severin & Andreas Jensen bevægede sig paa; men det gik stadig fremad for dem, hvad der bl. A. kan ses af, hvad de viste paa den »Udstilling i Sommeren 1880 af kunstindustrielle Frembringelser og Portrætter fra 1848 til Nutiden«, som Industriforeningen i det nævnte Aar arrangerede i Industribygningen. Dens Katalog er en hel lille dansk Industrihistorie, og efter den udstillede Brødrene ved denne Lejlighed først og fremmest Andreas Jensens Mesterstykke (1861), men derpaa et Dameskrivebord med Stol (1864) gjort til Kaptajn J. C. Jacobsen, et Salonskab (1870) gjort til Grosserer Broberg, en Sofa, to Stole, et Bord, et Skrivebord og en Piedestal, som var gjort til Kunstflidslotteriet, men nu ejedes af Godsejer Johs. Hage, Nivaagaard, et Bogskab, en Piedestal og en Damepult (1877,

1878) gjort til Brygger Carl Jacobsen, et Spisestuemøblement (1879) gjort til Dampmøller Ekmann osv. Det er en god Kundekreds, som her toner frem, og nok saa gode ere Navnene paa de Kunstnere, efter hvis Tegninger Møblerne vare udførte, H. C. Amberg, V. Dahlerup og Heinr. Hansen. Yderligere oplyser Katalogen endnu, at Firmaet lagde Vægt paa, at dets Lærlinge bleve godt oplærte, de arbejdede i et særskilt Værksted, beskæftigedes udelukkende i Fagets Gjerning og holdtes til at besøge det tekniske Selskabs Skole; ligesom at Træet, der brugtes i Firmaets Værksteder, undergik en omhyggelig Forbehandling, der kunde strække sig gennem Aar; efter først at have ligget i et Vandbad blev det baade luft- og ovntørret.

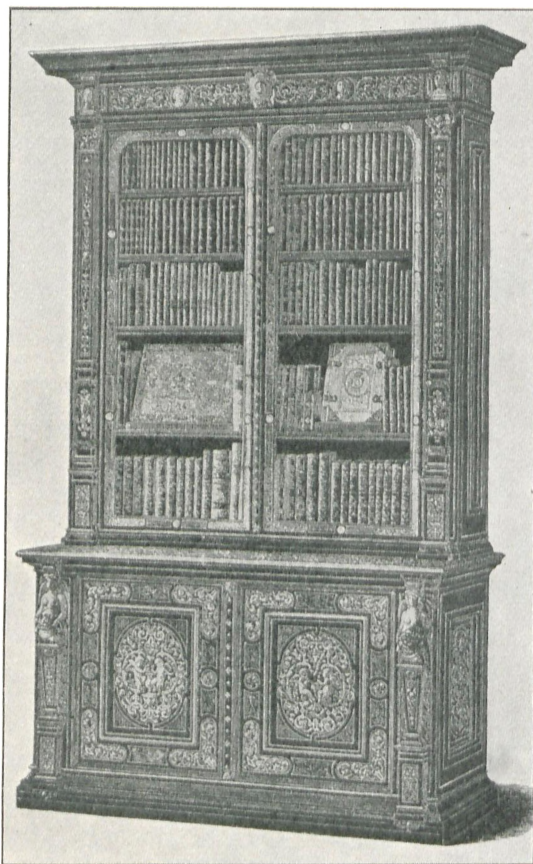
Det var Haandværk, der her øvedes, dygtigt og i enhver Henseende solidt Haandværk; her var Glæde over ethvert smukt Stykke, som frembragtes. Men derfor saa Firmaet godt, at Tidens Maskinudvikling kunde og skulde benyttes. I 1882 byggede det i Hôtél du Nord's Gaard en særlig Værkstedbygning, hvor Dampkraften blev tagen i Brug, og hvor de Arbejdsmaskiner, som mentes at kunne være Haandværket til Nytte, bleve installerede. Men Firmaet voxede og voxede da ogsaa i Anseelse, hvad der bl. A. kan ses af dets Deltagelse i Verdensudstillingerne. I Paris 1867 fik det Bronce-medalje, i Wien 1873 Fremskridtsmedalje og i Paris 1889 Guldmedalje. I det Hele har det i denne Periode deltaget i en Række Udstillinger, som her alle skulle nævnes: i Stokholm 1866 (Sølvmed.), Paris 1867 (Broncemed.), Amsterdam 1869 (Guldmed.), Kjøbenhavn 1872 (Sølvmed.), Wien 1873 (Fremskridtsmed.), Malmø 1881 (Guldmed.), Boston 1883 (Udst. Med.), Kjøbenhavn 1888 (Sølvmed.) og Paris 1889 (Guldmed.).

Imellem Tidens Verdensudstillinger mangler her een, Udstillingen i Paris 1878; Firmaet deltog ikke i den, og hermed har det følgende Sammenhæng. Da Indbydelserne til den fremkom, bleve 28 betydende kjøbenhavnske Firmaer og Forretninger, og herimellem paa Snedkeromraadet baade



Nøddetræs Damepult 1878 (V. Dahlerup).
Tilh. Direktør, Dr. phil. Carl Jacobsen.

C. B. Hansens Etablissement, Severin & Andreas Jensen samt J. G. Lund, enige om en Henvendelse til Indenrigsministeriet, hvorefter de overfor de efter deres Mening for hyppigt gjenkommende Udstillinger kun mente at kunne deltage i den paagjældende Pariser-Udstilling, hvis Staten vilde træde til med et saa stort Tilskud, at den danske Afdeling kunde



Nøddetræs Bogskab 1873 (Heinr. Hansen).
Tilh. Kunstindustrimuseet i Wien.

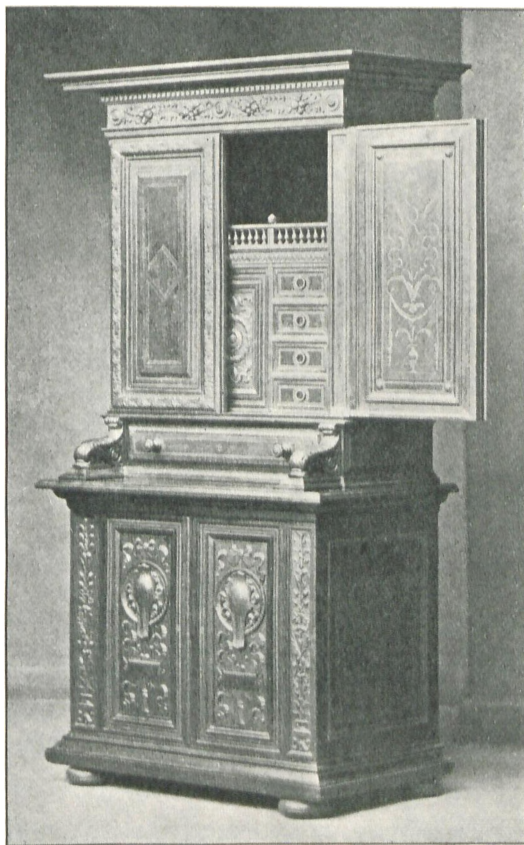
blive udstyret anseligt og Udstillerne kunde blive befriede for alle andre Byrder og Bekostninger end saadanne, der fulgte af

Udstillingsgjenstandenes Tilvirkning og deres Afsavn i Udstillingstiden. Staten gik ikke ind herpaa, men desuagtet blev Danmark dog Deltager i Udstillingen, ja der kom endog danske Møbler paa den. Udstillingskomiteen formaaede Kjøbenhavns sex Industrilotterier til at udstille en Række af dem bestilte og efter Kunstnertegninger udførte Møbler. De 28's Maal blev

ikke naaet, men paa den anden Side blev deres Optræden ikke helt forgjæves. Om Statens Tilskud ikke blev saa stort som ønsket, blev det dog forøget, Staten erkjendte delvis sin Pligt overfor de paagjældende Verdensstævner. De Protesterende föjede sig da efter Omstændighederne og deltog mere eller mindre talrigt i de følgende Udstillinger, saa-

ledes ogsaa Brødrene Jensen; ved Udstillingen i Malmø 1881 var Severin Jensen Medlem af dens danske Bestyrelse.

Paa Udstillingen i Wien 1873 fandtes et ypperligt af Severin & Andreas Jensen udført Renæssance-Bogskab i Nødde-træ med Pæretræs Indlægninger efter Heinr. Hansens Tegning. Det udstilledes af Kunstflidslotteriet og var forøvrigt gjort een Gang för, nemlig i 1866 af J. G. Lund i Ibentræ med Indlægninger af Sølv og Elfenben; dette første Skab blev fundet værdigt til at blive brugt som Brudegave til Prinsesse Dagmar, men at den Jensenske Ud-gave ikke var ringere end den første, kan ses deraf, at det udstillede Skab hurtigt blev erhvervet af en saa celeber Kjøber som Kunstindustrimuseet i Wien. I det Hele udgik der paa denne Tid flere rene Pragtstykker fra de Jensenske Værksteder, saa-ledes i 1885 et Herre-

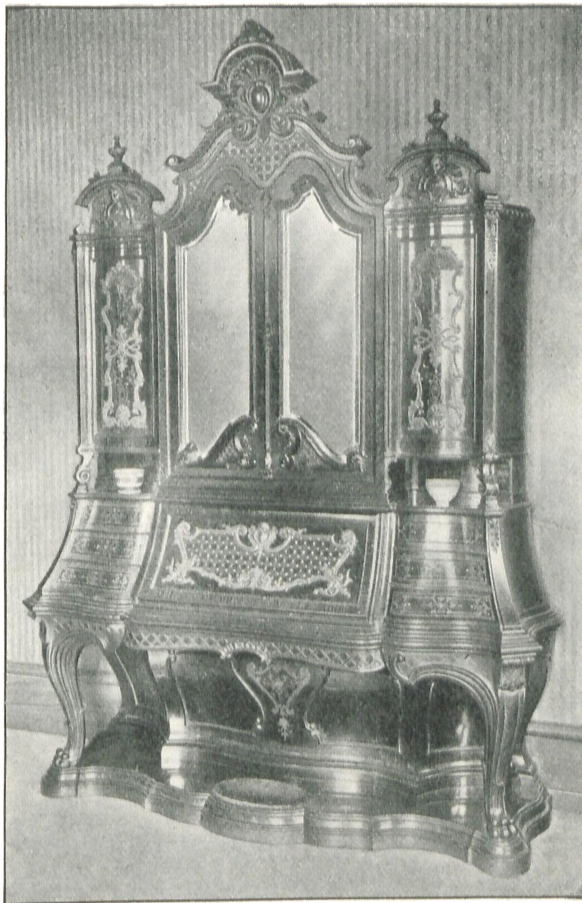


Nødde-træs Skab 1885 (Martin Borch).
Tilh. Kunstindustrimuseet i Kristiania.

værelse-Møblement, der af Martin Borch var tegnet for en københavnsk Rigmand. Indtrædende økonomiske Vanskeligheder hos denne gjorde imidlertid, at det blev staaende hos Forarbejderne, og her erhvervedes et Hovedstykke i det, et Skab, af Kunstindustrimuseet i Kristiania. Saa kom den nordiske Udstilling i Kjøbenhavn 1888, og der skal her erindres om, at der ved den med Rette blev sagt, at »den ærefuldeste Plads blandt Snedkerne« ved denne Lejlighed indtoges af Severin & Andreas Jensen. Der var ved denne Udstilling to saa kaldte Kongeværelser, og af disse blev det ene, der forøvrigt almindelig kaldtes Dronningeværelset, overdraget til to Firmaer, Malerfirmaet Bernh. Schrøder, Nielsen & Hansen og Snedkerfirmaet Severin & Andreas Jensen, som deres Udstillingsrum. De fik den Ære at montere Dronningeværelset. Det første af de nævnte Firmaer gav det en aldeles fortræffelig Rokoko-Dekoration, og det sidste forsyndede det med tilsvarende ypperlige Møbler efter Dahlerups Tegninger.

Hovedstykket her var et mægtigt Skab i Nøddetræ med udskaarne Ornamentter i Buxbom og med Perlemoders-Indlægninger i forskjellige Farver, et monumentalt Arbejde, hvis Forarbejdelse frembød mange tekniske Vanskeligheder, der imidlertid alle løstes fortrinligt. Men det synes dog, som om Renæssancen mere end Rokoko'en var Firmaets kjæreste Stilart, i alt Fald i dette Tidsrum. I den af Severin & Andreas Jensen i 1884 og 1885 udgivne »Møbeljournal«, ere de der fremstillede Møbler, til hvilke »Motiverne for en væsentlig Del ere givne af Professor V. Dahlerup«, alle i Renæssancestil, ikke et eneste i Rokoko. Forøvrigt var det Jensenske Firma paa Udstillingen i 1888 ogsaa at finde anden-

steds end i Dronningeværelset; det havde i den egentlige Udstilling en fortrinlig Billardafdeling, og i Undervisningsgruppen



Nøddetræs Skab 1888 (V. Dahlerup).
Tilh. Kammerherre E. Suenson.

udstillede det en Række gode Skolemøbler, Borde, Katedere, Katederstole og Væggetavler. Endelig skal her endnu tilføjes, at der i Udstillingens Katalog findes følgende fra Fir-

maet stammende Oplysning: »Grdl. 1861; 93 Arb.; Dpm. 12 HK.; kunstn. Assist. Prof. V. Dahlerup«.

Firmaet staar vel som det ypperste danske Snedkeretablissemment paa Udstillingen i 1888, og det falder da naturligt, at Severin Jensen, der efter Udstillingen i Malmø 1881 havde



En af Jubilæumsvaserne.

faaet den svenske Vasaorden, den 15 November 1888 ved Kong Kristian IX's 25-Aars Regeringsjubilæum udnævntes til Ridder af Dannebrog, en Ære, der ogsaa vederfores Andreas Jensen nogle Aar senere, nemlig da Kristian IX og Dronning Louise den 26 Maj 1892 fejrede deres Guldbryllup. Allerede i 1886, da Firmaet havde bestaaet i 25 Aar, var det forøvrigt blevet hyldet fra mange Sider, og det er en Selvfølge, at da Arkitekt Erik Schiødt 1891 i Illustreret Tidende portrætterede en Række fremtrædende kjøbenhavnske Haandværksmestere, vare Brødrene Jensen imellem dem. Den Hilsen, der i 1886 maaske glædede dem mest, var dog muligvis den, der kom fra deres Arbejdere,

den var ledsaget af to smukke Porcellænsvaser, dekorerede med baade Huset i Studiestrædie og Hôtel du Nord, een Vase til hver af Brødrene. Mellem deres Arbejdere synes der at have hersket et ikke ringe Liv og et godt Sammenhold. De stiftede i August 1866 en Sygekasse og i Februar 1875 en Sangforening. Det var en given Ting, at Cheferne hvert Aar samledes med hele Personalet paa en fornøjelig Skovtur; et paa en saadan taget Fotografi er gjengivet her.

FAGLIG VIRKSOMHED.

Alt saa ud til at kunne gaa længe og godt i de Former, Virksomheden efterhaanden havde faaet, den havde endda Filialafdelinger baade i Bredgade Nr. 28, d. v. s. ved Koncertpalæet (1887-90) og i Frederiksborggade Nr. 6 (1889-92),



Skovtursbillede fra c. 1885.

det sidste væsentlig beregnet paa billige Møbler, og saa kom der dog nu ikke alene store Forandringer, men ogsaa en stor Sorg. Hvad først Forandringerne angaar, da slammede de fra Firmaet Wessel & Velt, hvis mægtige Virksomhed var i stadig Væxt. Den krævede større og større Plads, den blev en stadig større og større Lejer i Hôtél du Nord, og saa kom det en skjøn Dag til, at den mente at behøve hele

Hotellet og endda lidt til. 1891 købte den Ejendommen ved Siden af, d. v. s. den Smidt & le Maire'ske Ejendom, og i Februar 1892 erhvervede den ved Kjøbekontrakt, som i Januar 1893 fuldbyrdedes ved Skjøde, det mægtige Hôtel du Nord for en Sum af 850,000 Kr. Det var betydeligt mere end de 254,000 Kr. (127,000 Rd.), Ejendommen erhvervedes for i 1869, men det maa vel erindres, at i Aarenes Løb havde Brødrene Jensen ikke alene tilkøbt en Ejendom ud til Vinggaardsstræde, men ogsaa opført en anselig Værkstedshygning i Gaarden. Sælgerne maatte jo ogsaa ved Salgssummens Bestemmelse tage i væsentlig Betragtning, at de vilde komme til at staa overfor store Udgifter til Indkjøb og Indretning af en ny Ejendom. Allerede i 1892 flyttede de da fra Kongens Nytorv Nr. 13 til Kongens Nytorv 21, der var den Ejendom, de strax havde købt. De maatte forlade deres gamle Stæde, men da de herved kom længere frem paa det store Torv, kom de afgjort til at ligge bedre end tidligere. Flytningen var saaledes forbunden med formildende Omstændigheder. Men en Sorg, endda en stor Sorg ramte Etablissementet, da Severin Jensen efter et kort Sygeleje den 27 August 1893 afgik ved Døden, han havde været rask og kraftig til det Sidste; han blev kun lidt over 60 Aar gammel. Med ham afsluttedes et rigt og stort Afsnit af Etablissementets Historie.

SOCIAL VIRKSOMHED.

DET var smaa Forhold, Brødrene Jensen opvoxede i, og den Undervisning, de fik, var heller ikke stor, men desuagtet kom de og da navnlig Severin Jensen, der afgjort sad inde med en ikke ringe Interesse for offentlige Sager, til at spille en Rolle saavel i som udenfor deres Fag. For Severin Jensens Vedkommende begynder det med, at han i 1850 indmeldte sig i Malernes Sangforening. Den havde baade aktive og passive Medlemmer, og Severin Jensen blev passivt Medlem, da Sangens Gave var ham negtet. Fra simpelt Medlem avancerede han imidlertid snart til Bestyrelsesmedlem, og fra Malersangforeningens Bestyrelse gik han over i Bestyrelsen for »De forenede kjøbenhavnske Sangforeninger«, hvor han endog blev Formand. Han beklædte Formandsposten her i ikke mindre end 22 Aar, fra 1870 til 1892; saa trak han sig tilbage og blev efterfulgt af ingen ringere end Kammersanger N. J. Simonsen. Ved snart utallige Lejligheder har Severin Jensen med Sangernes hvide Kaskjet paa Hovedet gaaet i Spidsen for omjubledede Sangertog, saaledes som det ses paa omstaaende Billede, hvor Toget gaar over Kongens Nytorv med saavel Hôtel du Nord som Nr. 21 i Baggrunden. Det er herefter kun naturligt, at der, som

ovenfor nævnt, af Arbejderne paa Severin & Andreas Jensens Værksteder blev dannet en Sangforening (Februar 1875). Snedkerne stod i saa Henseende dog langt tilbage for Malerne. I April 1843 stiftede A. P. Berggreen »Haandværker-sangforeningen«, men da der derefter opstod Sangforeninger



Severin Jensen i Spidsen for et Sangertog.

i de enkelte Fag, var Malernes en af de første, den skriver sig fra September 1846; forud for den gik kun Typografernes (fra Januar 1846).

Severin Jensen har sikkert fra ung haft Kjendskab til, hvilken opmuntrende, ja rent ud løftende Betydning Sangen har ogsaa for Folk i smaa Forhold. Han er tidligt dens afgjorte Ven, og han vil ogsaa gjerne paa anden Maade støtte just disse Folk. Hans Firma er derfor i 1869 med, da den af

Arbejderne i Burmeister & Wain's Fabriker i 1865 stiftede Byggeforening, der virkede som en god Alderdomsforsørgelses-Forening, omforandres saaledes, at den ogsaa kunde optage Medlemmer, der stod udenfor de nævnte Fabriker. Der udgik en Opfordring i den Anledning, undertegnet af 64 gode Navne. Ved denne Lejlighed blev Severin Jensen indvalgt i Foreningens Repræsentantskab, fra hvilket han i 1875 overgik til Foreningens Bestyrelse, hvor han derpaa virkede i en lang Aarrække. Overværkfører N. C. Jensen var den Gang dens Formand, Distriktslæge F. F. Ulrik dens Næstformand og Grosserer Moses Melchior dens Kasserer.

Severin Jensen viste sig endelig ogsaa livlig interesseret for de unge Haandværkeres Uddannelse. Arkitekt Vilhelm Klein holdt i 1867 tre Foredrag i Industriforeningen, i hvilke han paaviste, at Undervisningen i Teknisk Institut formentlig led af forskellige Mangler. Den ansporede bl. A. ikke tilstrækkeligt Elevernes Lyst og Mod til at komme i Kast med store Opgaver. Efter Foredragene henvendte han sig til Institutet, men da dette viste sig uvilligt til at gaa ind paa hans Tanker, drøftede han sammen med Kunstdrejer J. A. Schwartz Sagen i en af dem sammenkaldt Kreds. Brødrene Jensen vare med her, og Resultatet blev i Juli 1868 Oprettelsen af »Den nye Haandværkerskole« under Bestyrelse af Klein, Schwartz og Severin Jensen. Og nu vedblev Jensen at være Medbestyrer for denne Skole, til den, ved Industriforeningens Initiativ, i 1876 sammen med Teknisk Institut gik op i »Det tekniske Selskabs Skole«. I Bestyrelsen for denne Skole fik han strax efter Sammenslutningen Sæde, og fra Bestyrelsen indvalgtes han ogsaa strax i Skolens Forretningsudvalg, i hvilke Pladser han vedblev at virke til sin Død.

Hele denne Skolebevægelse staar i Forbindelse med et meget livligt Afsnit af Industriforeningens Historie, som Severin Jensen spiller en Rolle med i. Industriforeningen havde ved paa egen Risiko at foranstalte den nordiske Udstilling i Kjøbenhavn 1872 opnaaet at kunne indkassere dens betydelige Overskud paa ikke mindre end c. 150,000 Kr., og da nuværende Konferensraad Philip Schou i 1873 blev Medlem af Foreningens Repræsentantskab, fandt han Forsamlingen stærkt optaget af to Spørgsmaal. Det ene, om Foreningen, der den Gang havde Lokale ved Holmens Kanal, skulde erhverve Udstillingsbygningen paa Vesterbrogade for derpaa at flytte ud i den; det andet om, i hvilken Grad Foreningen økonomisk skulde støtte en væsentlig Udvikling af den tekniske Undervisning. Det drejede sig med andre Ord om, hvorvidt det vundne Udbytte væsentlig skulde anvendes i den ene eller den anden Retning. Forhandlingerne herom syntes at skulle blive endeløse, og da Philip Schou, for hvem det sidste Spørgsmaal var det væsentlige, følte sig lidet tiltalt af Forholdene, traadte han i 1874 ud af Forsamlingen, hvorved den første Suppleant, Severin Jensen, kom ind i Repræsentantskabet. Hans Sæde her blev imidlertid af meget kort Varighed. Da ogsaa han saa med uvilige Øjne paa Forhandlingerne, traadte han hurtigt efter ud, hvad der fik saa megen større Betydning, som Hof-Piano-fortefabrikant Fr. Møller samtidig gjorde det Samme. Saa naaede de rejste Spørgsmaal til Foreningens Generalforsamling den 4 Maj 1874, og da det Forslag, Bestyrelsen her forelagde, stillede den tekniske Undervisning i anden Række, stod Philip Schou som en livlig Opponent, sekunderet af Severin Jensen og flere andre Talere. Og Oppositionen

sejrede. Generalforsamlingen vedtog med stor Majoritet, at Industriforeningen »af yderste Evne« skulde støtte Oprettelsen af en samlet Industri- og Haandværkerskole.

Overfor dette Resultat, der kom som en Overraskelse, mente Bestyrelsen strax, at den burde træde af, men da den havde sundet sig lidt, besluttede den at lade Sagen komme for paa en ny Generalforsamling. Den blev afholdt den 1 September s. A. paa Børsen og er vistnok den talrigst besøgte Generalforsamling, Industriforeningen nogensinde har haft. Her kæmpedes igjen, Philip Schou og Severin Jensen vare paany i Ilden og krydsede Klinger bl. A. med Rustmester G. Christensen. Men her fulgte Sejren dem ikke. Med 649 Stemmer mod 348 vedtoges Bestyrelsens Forslag, hvorefter Foreningen vel forpligtedes til at støtte en samlet Industri- og Haandværkerskole, men særlig båndt sig til at sætte et større Beløb fast i Udstillingsbygningen samt til at leje Lokale i den.

Severin Jensens Navn var herefter et godt kjendt Navn, og det falder derfor helt naturligt, at han i Marts 1875 blev valgt til Borgerrepræsentant. Samtidig med ham valgtes bl. A. Hof-Pianofortefabrikant Fr. Møller, og det har nu sin Interesse at se, at de Industridrivendes Antal i Borgerrepræsentationen herved voxede fra sex til otte, det var Hof-Snedker J. G. Lund (fra 1859), Sadelmager P. C. Olsen (fra 1862), Fabrikant Anker Heegaard (fra 1868), Tapetfabrikant S. Fraenckel (fra 1868), Fabrikant L. C. Albertsen (fra 1871) og Maskinfabrikant S. H. Hellerung (fra 1873), hvortil nu kom Severin Jensen og Fr. Møller. De vare 8 af 36, men de skulde blive endnu flere. Efter Valgene i 1882 sidde paa deres gamle Pladser J. G. Lund, Anker

Heegaard, S. Fraenckel, Severin Jensen og Fr. Møller, hvortil endnu kom Hof-Møbelfabrikant L. Larsen (fra 1876), Murmester C. P. Wienberg (fra 1876), Murmester og Arkitekt H. N. Fussing (fra 1878), Bagermester C. F. Lichtenberg (fra 1881), Maskinfabrikant Th. Hüttemeyer (fra 1881), Malermester E. Schmiegelow (fra 1882) og Murmester C. R. Ette (fra 1882). De 8 blev til 12 eller til just en Tredjedel af Forsamlingen, og efter den Sammensætning, de Industri-drivendes Kontingent efterhaanden havde faaet, kan Tiden, hvori Jensen var Borgerrepræsentant, kaldes de dygtige Haandværksmesteres Tid; ejendommeligt nok vare Kjøbenhavns tre største Snedkeretablissementer alle repræsenterede her. Ved Siden af J. G. Lund og Severin Jensen kom i 1876 Hof-Møbelfabrikant L. Larsen, som var den ene Indehaver af det C. B. Hansenske Etablissement.

Gaar man Borgerrepræsentationens Forhandlinger fra den Tid igjennem, ser man forøvrigt, at Haandværksmesterne ikke vare meget talende, i saa Henseende møder man andre Navne: Redaktør Bille, Overretsprokurator Herforth, Etatsraad Meldahl, Professor Julius Thomsen osv., men Haandværkerne vare derfor langtfra uden Betydning. Det kan bl. A. ses af den Rolle, Severin Jensen spillede i Forsamlingen. Allerede i 1875 blev han valgt ind i Kommissionen for en Revision af Byggeloven, 1876 blev han Medlem af Skolekommissionen for de kristianshavnske Skoler, 1877 indvalgte han i Udvalget for de Hambroeske Vaske- og Badeanstalter, hvor han snart blev Formand, osv., og særlig skal det bemærkes, at han i 1877 blev Medlem af Budgetudvalget, hvor han derefter sad i en Aarrække. Det krævede Tid og Arbejde, men gav ogsaa Anseelse og Betyd-

ning. Særlig skal endnu nævnes, at Severin Jensen var livlig interesseret i Alt, hvorved der kunde komme ligesom et Skjönhedsstrejf ind over det daglige Liv; han stillede i 1876 et Forslag om, at Kunstens Hjælp burde paakaldes paa forskjellige Punkter, hvor Byens Fysiognomi kunde gavnes derved, han var med i Udvalget for, hvor den lille Statue af Tordenskjold, som Grosserer R. Puggaard havde foræret Byen, skulde opstilles, han deltog i Diskussionen om, hvorledes Frueplads mellem Universitetet og Kirken skulde ordnes under Hensyn til de Buster, som opstilledes dér, osv. Muligvis er der heri ogsaa noget af hans Interesse for at komme de Smaa i Samfundet til Hjælp, hvad der bestemt mærkedes i hans Udtalelser om, at man hellere maatte støtte Beboelser i Kvistetager end i Kjældere, og at der burde holdes stærkt igjen ved Udstedelse af Beværtningsborgerskaber. Til Trods for at Severin Jensen nærmest kun talte tungt, gjorde han sig gjældende som den støtte og paalidelige Person, han var. Han vedblev at være Borgerrepræsentant til sin Død.

Borgerrepræsentationen var i Severin Jensens Tid en forholdsvis rolig Forsamling. Alle dens Medlemmer, kan det siges, vare enige i Hovedspørgsmaalene. Den socialistiske Bevægelse fik først Medlemmer i den i Marts 1893, nemlig Lærer K. M. Klausen og Maler J. Jensen, men 1893 var Severin Jensens Dødsaar. Selvfølgelig fik han dog ogsaa paa forskjellig Maade den nye Bevægelse at mærke. Det var lutter Tillid, da Malernes Understøttelsesforening i 1879 tilkaldte tre Malermestere som Raadgivere, angaaende hvilken Ejendom den skulde købe til en Stiftelse. Det var Malermesterne Chr. Kanitz, A. A. Knudsen og Severin Jensen,

og det blev efter deres Raad Ejendommen Slotsgade Nr. 36, der fremtidig kom til at huse Malernes Stiftelse. Men det var under urolige Forhold, at Severin Jensen i 1885 var med at skabe Malernes Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond.

1873 havde Kjøbenhavns Malersvende oprettet en Fagforening, hvad der i 1874 førte til Vedtagelsen af en Priskurant. Denne Priskurant ønskede Svendene i 1885 væsentlig forhøjet, og det var under de brydsomme Forhandlinger herom, at Malermester E. Schmiegelow fattede Tanken om den ovennævnte Fond og med sine Kolleger Bernhard Schröder og Severin Jensen ved Siden arbejdede for dens Gjennemførelse. Man vilde stræbe efter saa vidt muligt at faa de gamle Forhold tilbage, Mestere og Svende skulde nu som den Gang tro hinanden, men for at Faget socialt kunde hæves hertil, maatte Mesterne selvfølgelig gjøre Ofre. Der maatte oprettes en Fond, i hvilken enhver i Faget arbejdende Svend fik en Konto, hvis Indhold efter derom fastsatte Regler kunde staa til hans Raadighed. En Kreds af Mestere forpligtede sig da i Marts 1885 til ugentlig at indbetale et Bidrag til den nævnte Fond, svarende til 4 pCt. af den af dem udbetalte Arbejdsløn. Fonden traadte strax i Kraft, og paa dens Generalforsamling i 1886 kunde det oplyses, at der var indbetalt 18,454 Kr., at Antallet af indtegnede Svende var 560, og at 22 Svende over 55 Aar alt oppebar 120 Kr. hver i Pension. Men desværre mødtes Foretagendet med Vrangvilje fra enkelte Mesteres Side, en Højesteretsdom af 4 Juni 1888 skjød Bresche i den Forpligtelse, Mesterne havde paataget sig; det blev derfor nødvendigt at omdanne Fonden, der ejede noget over 30,000 Kr.,

til et Legat med et Formaal, der bragtes saa nær som muligt op til det, som Fonden havde tilstræbt. Det vel mente Forsøg strandede desværre.

At Severin Jensen paa denne Tid var en Mand, der ligefrem blev søgt, kan ses af Meget. I Marts 1880 indvalgtes han saaledes i Bestyrelsen for det af N. C. Rom i 1873 skabte »Dansk Husflidsselskab«, og i December 1888 er han med til at udstede det Opraab om Dannelse af en Turistforening, der strax efter førte til Oprettelsen af »Dansk Turistforening«, i hvilken han fik Sæde som baade Bestyrelses- og Forretningsudvalgs-Medlem; Foreningens Formand var Grev Raben-Levetzau. Saa kom endelig ogsaa hans Deltagelse i Bevægelsen, der fik Navnet »Det nationale Arbejde«.

I Slutningen af 1887 stiftedes med Grosserer A. Pescheke-Køedt som Formand den saakaldte »Toldreformforening.« Dens Maal var bl. A. en Revision af den da gjældende Toldlov af 1863 i Retning af Frihandel. Den etablerede Kredse hele Landet over og vakte et ikke ringe Røre i den industrielle Verden. Paa et af en stor Mængde Industri-drivende og Haandværkere besøgt Møde den 15 Oktober 1888 dannedes saa Foreningen »Det nationale Arbejde«, der ved Siden af at udtale sig for »en foreløbig uforandret Opretholdelse« af den bestaaende Toldlov med Styrke gjorde gjældende, at den i ethvert Tilfælde kun maatte reguleres »i Overensstemmelse med den protektionistiske Retning i vore Nabolande mod Syd, Nord og Øst«. Den afholdt et første stort Møde i Odense den 26 November 1888, der efterfulgtes af lignende Møder i Aarhus, Nakskov m. fl. Steder, og Severin Jensen havde den Ære at aabne disse dens

første Møder, hvor Fabrikejer William Salomonsen forøvrigt var Hovedtaleren. Foreningens Bestyrelse bestod foruden af disse To endnu af Fabrikejer Harald Bing, Fabrikant (nu Professor ved polyteknisk Læreanstalt) E. P. Bonnesen, Direktør S. A. van der Aa Kühle, Grosserer og Fabrikant Holger Petersen, Fabrikant J. L. Harboe (Odense), Garver N. Trautner (Sorø) og Fabrikant F. C. Obel (Aalborg). Møder og Adresser fulgte livligt fra begge Sider Slag i Slag; der blev skrevet Artikler og udgivet Piecer, uden stort paavise- ligt Resultat til nogen af Siderne, men for saa vidt sejrede »Det nationale Arbejde«, som der ingen ny Toldlov kom — før den 5 Maj 1908.

Efter hele den Stilling, Severin Jensen indtog ved sin Virksomhed i denne Forening, er det forstaaeligt, at han kunde føle Lyst til at træde aktivt op ved det sjette danske Industrimøde i Kjøbenhavn 1892. Ved de tidligere Industrimøder i hans Tid, 1872 i Kjøbenhavn og 1885 i Odense, havde han deltaget med nogle Udtalelser i en enkelt Diskussion, nu meldte han sig som Foredragsholder. Han vilde tale om »Haandværkets og Industriens Stilling«. Men hvor godt han end mente det, kan hans Foredrag dog kun betegnes som svagt. Han saa tilbage til den lykkelige Tid, da Mestere og Medhjælpere helt gik op i deres Arbejde i gjensidig Tillid. At faa disse Forhold tilbage var vel næppe muligt, dertil havde for meget forandret sig, bl. A. maatte enhver Haandværker, der vilde følge med, tage Brug af de for hans Virksomhed nyttige Maskiner; men derfor maatte der nok alligevel kunne skabes en Organisation, der kunde gennemføre en faglig Prøve, der dog absolut ikke skulde være som de svundne Tidens Mesterstykker, men i Over-

ensstemmelse med Tidens Fordringer, bl. A. ogsaa i Henseende til dens merkantile Udvikling. Hovedsagen for ham var, at den, der vilde udøve et Fag, skulde forstaa det og sætte det højt. Den, der var i Spidsen for en Bedrift, skulde stadigt færdes paa sit Værksted, gjøre Indtryk dér ved sin Viden og Kunnen; det var gennem de Overordnedes faglige Dygtighed, at Tilliden fra Medhjælpernes Side skulde vindes tilbage. Og for at Haandværk og Industri i det Hele kunde blive til Noget, maatte der endelig her i Landet skaffes den samme Toldbeskyttelse, som vore Naboer havde i deres Lande.

Tankerne ere kjønne og gode, men da de holdtes i en vis svævende Almindelighed, bliver Udbyttet af Foredraget væsentlig kun det, at det kom til at ligge forunderligt klart, at han satte sin Stilling som Haandværker højt, og at han gjerne vilde gjøre Sit til, at Haandværk og Industri kunde udvikles lykkeligt. Det er som en mundtlig aflagt Trosbekjendelse ganske i Overensstemmelse med, hvad han praktisk havde virket i sit Liv, der snart efter saa pludselig blev afbrudt. Som ovenfor nævnt, døde han den 27 August 1893, og selvfølgelig samlede hans Begravelse Søndag den 3 September i Fruekirke talrige Repræsentationer fra de mange Virksomheder, Foreninger og Institutioner, han havde været knyttet til; alle vilde de vise ham den sidste Ære. Pastor N. Dalhoff talte ved denne Lejlighed ud fra det gammeltestamentlige Ord: Herren Din Gud har velsignet al Din Haands Gjerning, og de samvirkende Sangforeninger hævede deres Røst til Ære for deres gamle Formand. Et langt Tog, hvorimellem alle Firmaets Arbejdere og en Mængde Sangere med deres hvide Kaskjetter paa Hovedet fulgte ham fra Kirken til Gravstedet paa Assistens Kirkegaard. —

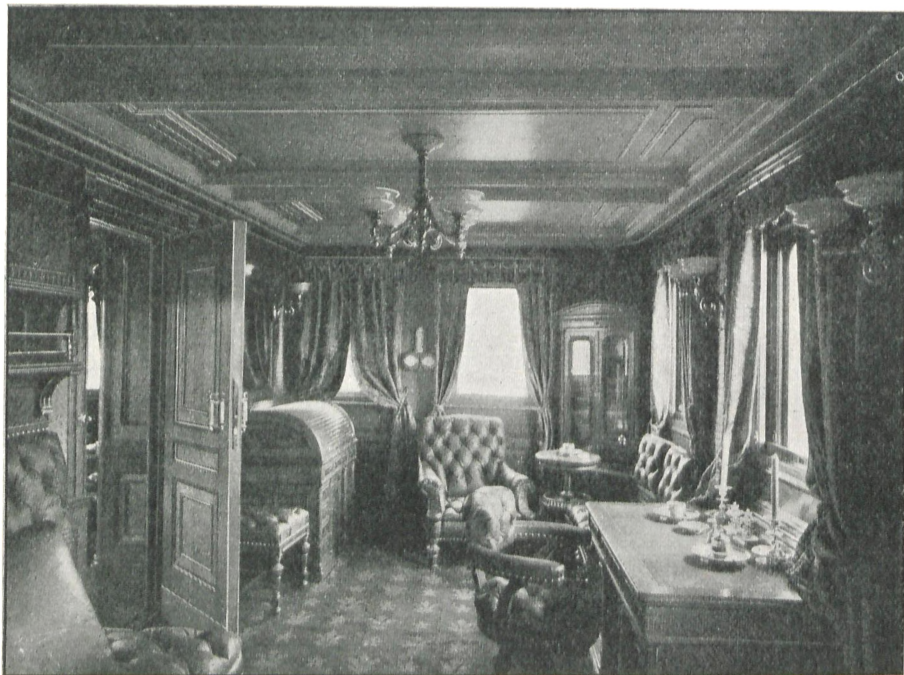
Her er hidtil kun talt om den ældste af Brødrene. Det er da, som om ene han kunde tage det op med Repræsentation eller være med i Tidens sociale Virksomhed. Saadan var det dog slet ikke. Men den yngre Broder blev væsentlig indenfor sit Fags Grænser, Snedkerfaget var hans Verden. Naar det undtages, at han er Repræsentant i Københavns Brandforsikring og i Haandværkerbanken samt en Tid har været Medlem af Bestyrelserne for Fængselselskabet i København og for Foreningen Billige Spisehuse, har han kun virket fagligt. Han kom saaledes i April 1867 ind i Bestyrelsen for Snedkernes Tegneforening, og i Marts 1874 blev han Bestyrelsesmedlem i Københavns Snedkerlav. Som en i al sin Færd grundig Mand maa han have gjort god Fyldest her, og Følgen blev, at da Snedkermester J. Carstensen i 1890 traadte tilbage efter at have været Oldermann i ikkê mindre end 16 Aar, blev den tilbageholdende, kun lidet talende Andreas Jensen med stor Majoritet valgt til Oldermann i hans Sted. Der behøvedes paa den Tid en fast Haand ved Styret; den ventede man at finde hos ham, og han skuffede ikke.

Andreas Jensen nød stor Anseelse i faglige Kredse som den udmærkede Snedker, han var. Man vidste Besked med, at han som Svend havde søgt og faaet den bedst mulige Uddannelse i Udlandet. Og saa havde han været Medlem saavel af den i 1875 nedsatte saa kaldte Arbejderkommission som af Kommissionen fra 1885 til Overvejelse af Sygekassernes Ordning og Arbejdernes Sikring mod Ulykkestilfælde under Arbejdet. Regeringen havde indvalgt ham i dem, og her havde han vist, at han vilde Fremgang, men med Orden og Disciplin. Han havde ikke stemt for at faa

Fortidens Lavsordning tilbage, men nok for en større Begrænsning af Næringsfriheden, end Næringsloven af 1857 havde troet nødvendig, saaledes for en obligatorisk Svendep prøve, der i visse Fag skulde efterfølges af en yderligere Prøve, samt for Indførelsen af Arbejdsretter til Afgjørelse af Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Der stod afgjort Respekt og Avtoritet om ham i begge Lejre.

1889 havde været et særlig uroligt Aar i Snedkerfaget. Svendene hos syv større Bygningssnedkere havde den 27 Maj nedlagt Arbejdet, hvad der førte til, at der erklæredes Lock-out hos alle Byens Bygningssnedkere, og da dette ikke bragte det ønskede Resultat, kom Møbelsnedkerne deres Kolleger til Hjælp; der blev ogsaa Lock-out hos dem. Herefter kom der den 13 Juli et Forlig i Stand i Bygningssnedkerfaget, men da Møbelsnedkerne, underligt nok, helt bleve glemte ved denne Lejlighed, skjönt Andreas Jensen henedte Opmærksomheden paa dem, benyttede Møbelsnedkersvendene sig heraf og fremtvang en Overenskomst, som de fleste og navnlig de mindre Mestere saa paa med Uvilje. Den herskende Misfornøjelse viste sig oftere i 1890, og i Januar 1891 opsagde da 27 Møbelsnedkere Overenskomsten af 1 Avgust 1889, som derpaa i Møbelsnedkernes og Stolemagerens Voldgiftsret blev kjendt at være uden retslig Kraft, hvad der selvfølgelig førte Misfornøjelsen over i Svendenes Lejr. Der blev Strike hos en Del af de Mestere, der havde rejst Sagen, og Forholdene bleve ikke bedre, da 104 Mestere den 13 Februar 1891 vedtog et nyt Regulativ, forøvrigt enslydende med Regulativet af 1889 paa det ene Punkt nær, der angik Minimalbetalingen af 30 Øre pr. Time; den blev begrænset til kun at gjælde Daglönsarbejde.

Herefter trak det sammen til Kamp, og Kampen blev lang og bitter, men Snedkerlavet stod fast, Andreas Jensen manede stadig til at holde sammen og til at holde ud. Medens Fagforeningen sendte saa mange Svende som muligt fra Byen,

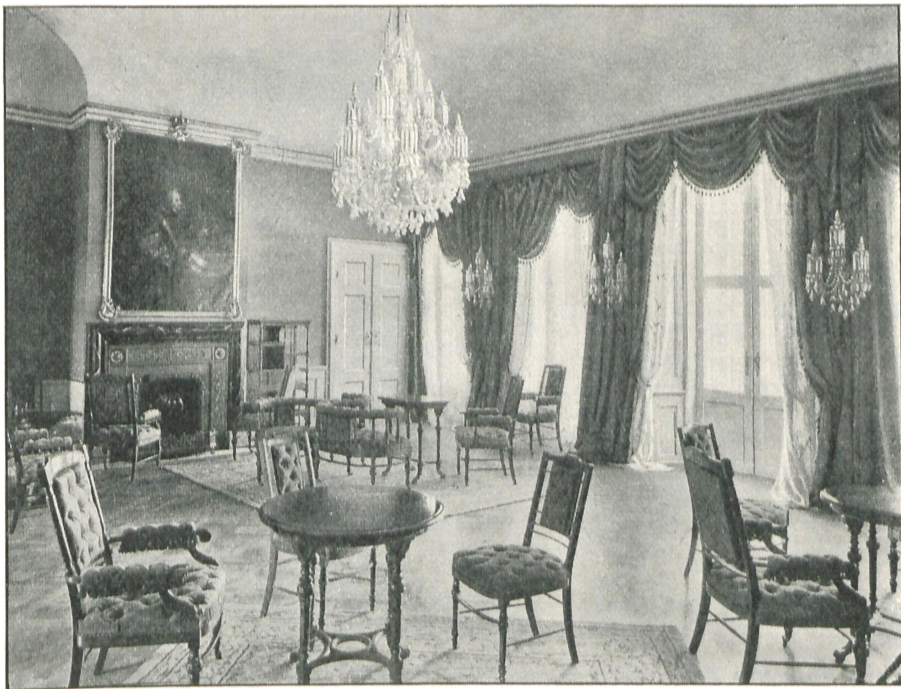


Kejserens Arbejdsværelse paa det russiske Kejserskib Standard 1896 (V. Dahlerup).

oprettede Lavet et Arbejdsanvisningskontor for at faa saa mange Svende som muligt hertil Byen; den 20 Marts 1891 vedtog det yderligere nye Love, efter hvilke Lavet skulde antage en juridisk Konsulent, til hvem Medlemmerne i paa-kommende Tilfælde kunde henvende sig, ja Medlemmerne kunde faa fri Proces i Sager, der udsprang fra Striden med Svendene, ikke at tale om at Lavet samtidig oprettede en

SOCIAL VIRKSOMHED.

Hjælpefond, der skulde yde trængende Mestere Hjælp under Striken. Og Resultatet blev, at Lavet den 3 November kunde erklære, at den betragtede Striken for endt. Herefter var der væsentlig Fred i fire Aar, og da Lönspöragsmaalet saa



Havesalen paa Kronprins Christians Sommerresidens Sorgenfri 1898 (H. Glæsel).

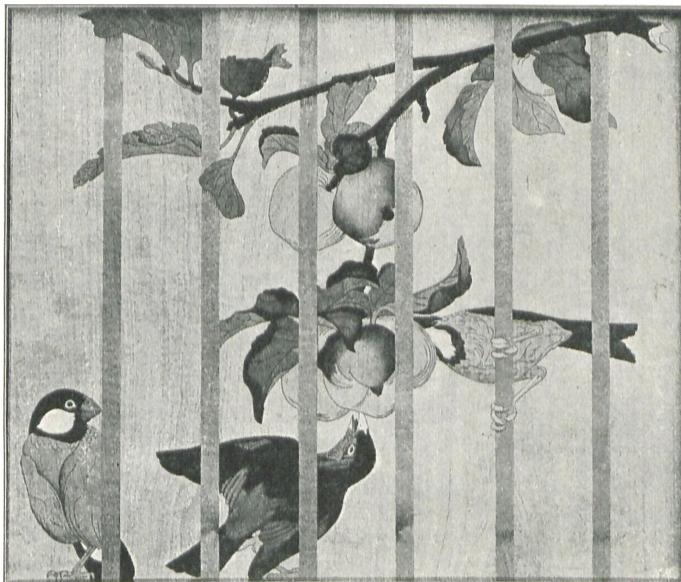
atter kom op, blev en ny Møbelsnedker-Tarif efter en længere, rolig Forhandling vedtaget den 13 Marts 1896.

Andreas Jensen stod som sagt fast, men ikke saaledes at han paa nogen Maade optraadte hensynsløst; han var altid Talsmand for sindig Forhandling. At han dog ogsaa kunde være med til hurtig Optræden, viste han, da Svendene den

21 September 1896 nedlagde Arbejdet hos F. Oxelberg, i hvilken Anledning Bygningssnedkerne erklærede Lock-out fra den 24de. Her lod han strax Lavet gribe ind, og efter en lang Forhandling enedes alle Parter den 22 s. M. ved Midnat om at underskrive en Erklæring, der jævnedes Forholdene, Arbejdet blev optaget igjen og Lock-outen undgaaet. Den Gang existerede Arbejdsgiverforeningen ikke endnu, ethvert Fag maatte sørge for sig selv. Men i Snedkerlavet var der, kunde der godt siges, egentlig to Fag, Bygningssnedkerne og Møbel-snedkerne, og navnlig i det første af disse gjorde der sig Sær-interesser gjældende, der vanskeliggjorde et Samarbejde. At der var saadanne, var givet i 1889, og senere vare de ikke blevne mindre. Meget imod Andreas Jensens Ønske var der Adskillelæstendenser oppe. Han søgte af al sin Magt at holde Lavet sammen. Overfor de store Maskinsnedkerier maatte han give efter. Da Foreningen »De samvirkende Maskinsnedkerier og Savværker« sidst i 1896 var bleven dannet, havde han med Sorg set dens Udskillelse fra Lavet blive godkjendt af en Generalforsamling (Januar 1897). Men Bygningssnedkerne burde bevares i Lavet, og saa blev der nedsat et Lovudvalg, der fremkom med et Lovforslag, der delte Lavet i to Afdelinger, Bygningssnedkerne og Møbel-snedkerne, hver med sin selvstændige Styrelse men indenfor Lavets Ramme. De nye Love vedtoges den 10 December 1897. Men dermed mente Andreas Jensen, at hans Virksomhed i Lavet maatte være endt, paa Generalforsamlingen den 16 April 1898 traadte han tilbage som Oldermænd.

Den 3 Maj s. A. blev han derpaa under stor Tilslutning ud-nævnt til Lavets Æresmedlem, og da han den 2 Marts 1911 kunde fejre sit 50 Aars Jubilæum som Mester, ved hvilken

Lejlighed han fik Dannebrogsmændenes Hæderstegn, indeholdt »Snedkermestrenes Medlemsblad« en længere Artikel om ham, hvori ikke alene hans energiske Udholdenhed i hans Oldermantids mange Strikesager berømmes, men hvori det videre hedder, at hans Ledelse af Lavel helt igjennem var præget af



Indlagt Fylding i et Nodeskab 1900 (H. Slott-Møller).

Tilh. Kunstindustrimuseet i Kbhvn.

»den ubetingede Retsindighed og Ærlighed, der er et Grundtræk i hans Karakter, og af den seje, tildels stædige Fasthed, der er et Særkjende for Manden«.

Jo, Andreas Jensen kunde godt baade repræsentere og arbejde socialt, men som altid stille og energisk.



Kongens Nytorv Nr. 21.

NUTIDEN.

DET var et haardt Slag, der ramte Etablissementet, da Severin Jensen døde. Broderen savnede sin mangeaarige, fortrolige Medarbejder. De havde sidst staaet sammen om at afhænde Hôtél du Nord ligesom om at kjøbe Ejendommen Nr. 21 paa Kongens Nytorv, og derpaa om at faa denne Ejendom hensigtsmæssigt indrettet til deres Værksteder, Maskiner, Lagere og Udsalg samt, for Façadens og Udstillingsrummenes Vedkommende, smagfuldt dekoreret under Dahlerups Ledelse. Der var kommet Søjler med Kapitæler og Obelisker paa hver sin Side af Porten, Smedejernsgittere under Vinduerne og dekorerede Lofter navnlig i Værelserne paa første Sal. Men hvad hjalp det — Andreas Jensen følte sig underlig alene i de nye Omgivelser. Det laa imidlertid ikke for ham at blive forknytt. Han tog sindigt, men kraftigt fat, og det lykkedes ham at overvinde alle Vanskeligheder. Hans Firma deltog med Glans i Udstillingerne 1897 i Stokholm og 1900 i Paris; ved dem begge opnaaede det Guldmedalje, og i Paris traadte det desuden særlig til, da den danske Komite paa et sent Tidspunkt bestemte sig til at etablere en Danmarks Pavillon. Ved Tilslutning fra forskjellig Side blev der rejst et smukt lille dansk Hus efter

Arkitekt Valdemar Kochs Tegning; og med Hensyn til dets Møbeludstyrelse traadte tre Snedkerfirmaer til, C. B. Hansens Etablissement møblerede Herreværelset, J. P. Mörck Dameværelset og det Jensenske Firma Husets Hal; Møblerne i denne bleve udførte efter Tegninger af V. Koch og Magdahl Nielsen.



Egetræs Buffet 1900 (Thorv. Bindesbøll).

Store Bestillinger udeblev heller ikke. Etablissementet fik saaledes bl. A. det russiske Kejserskib Standard at montere (1896), hvorved Dahlerup var ledende Arkitekt, og da Sorgenfri Slot indrettedes til Kronprins Kristian, kom Firmaet til at møblere alle Herskabsværelserne i det, Dagligstuen, Billardstuen, Havesalen, Spisesalen og Sovekamrene (1898), Alt under Arkitekt H. Glæsels Ledelse. Særligt skal det ogsaa nævnes, at Firmaet i 1901 til Konferensraad Heide efter



**Teaktræs Skrivemøbel 1901 (V. Dahlerup).
Udført til Konferensraad A. Heide.**

Etatsraad Dahlerups Tegning udførte det her afbildede monumentale Bogskab, der maa betragtes som et i mange Henseender



Mahognitræs Skab 1903 (Thorv. Bindesbøll).
Tilh. Kunstindustrimuseet i Kbhvn.

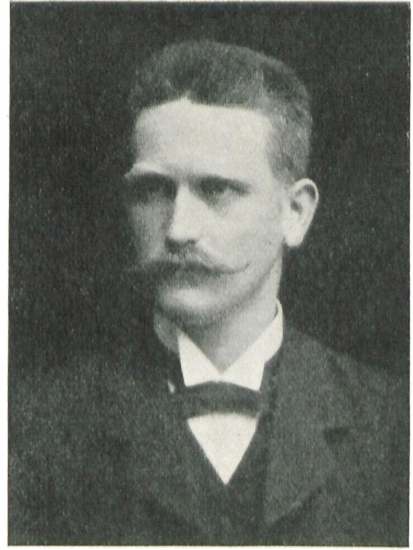
der helt fuldendt Arbejde. Etablismentet vedblev under Andreas Jensens Eneledelse at staa paa Höjde med sig selv. Efter Montering af Kejserskibet »Standard« modtog Andreas Jensen Stanislausordenens Ridderkors, men hvad der betyder langt mere, er, at Fællesrepræsentationens Medalje for fortjenstlig industriel Virksomhed den 15 Februar 1907 höjtidelig blev tildelt ham i Snedkernes Lavshus. Det var først anden Gang den blev uddelt, Aaret

för var den første Gang bleven tildelt Konferensraad Philip Schou, og senere have endnu i 1908 Direktör, Dr. phil. Carl Jacobsen og i 1910 nu afdöde Etatsraad Niels Andersen

NUTIDEN.

modtaget den. Andreas Jensens Eneledelse af Firmaet var forøvrigt paa denne Tid ophørt. Unge dygtige Kræfter vare traadte til ved hans Side.

Den 11 August 1876 havde Severin Jensen giftet sig, han ægtede sin gode Bekjendt fra Barndommen, Poulina

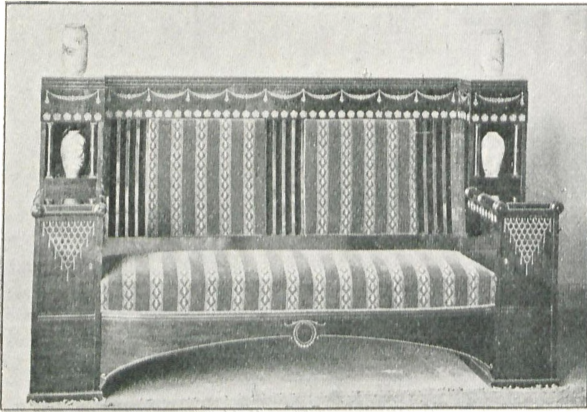


Johannes Höyer.

Poul Jensen.

Höyer, født den 27 September 1840, en Datter af Familiens Nabo i Studiestræde Urtekræmmer og Stivelsefabrikant Johannes Höyer. De to Sønner i dette Ægteskab, Johannes Jensen (f. 19 Juni 1878) og Poul Jensen (f. 18 April 1879),

vare kun 15 og 14 Aar, da deres Fader døde, men Maalet for deres Bane en Gang at blive Chefer i Firmaet stod da allerede for dem. Den ældste af Brødrene blev Maler som sin Fader, den yngste Snedker som Farbroderen. Johannes Jensen kom i Lære hos C. Møllmann & Kp. og gjorde i 1899 Svendestykke; Poul Jensen, der blev sat i Lære hos J. P. Mörck, gjorde — ligeledes i 1899 — det Samme. For Svende-



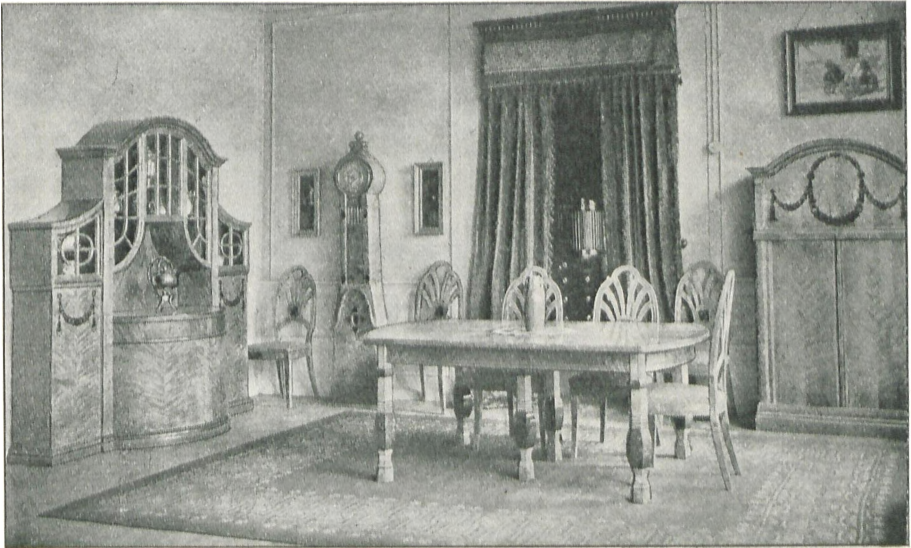
Mahognitræs Sofa 1904 (Thorv. Jörgensen).

stykkerne fik de henholdsvis Roes og Sølvmedalje, og derefter tog de begge den 25 Oktober 1900 Børgerkab saa vel som Malermestere som Snedkermestere, hvorefter de indtraadte i det velkjendte Firma med de gode Nav-

ne »Severin & Andreas Jensen«. — Der var nu kommet ungt Blod i det gamle Firma, og ungt Blod giver nye Tanker, dog, som naturligt er her, ikke i nogen stor Udstrækning. Paa Verdensudstillingen i St. Louis 1904 forøgede Firmaet sine Udstillingsbelønninger med en Guldmedalje, ikke for Møbler men for en rig Samling Rammer, Skrin, Æsker, Lampefødder o. lign. mindre Arbejder, til hvis Fremstilling det med et godt Resultat havde begyndt at udstrække sin Virksomhed. Ogsaa paa dette Omraade ønskede det at rejse den Fane, som det al sin Tid havde kæmpet under: Kjærlighed

NUTIDEN.

til Faget og Respekt for Kunsten. En anden Retning, Firmaet omtrent samtidig slog ind paa, var Fremstillingen af saakaldte amerikanske Kontormøbler; saadanne bleve udstillede ved Forevisninger i Industriforeningen, hvor de gjentagne Gange fik Belønning. Alle gode Traditioner bleve opret-



Birketræs Spisestue-Møblement 1909 (Magdahl Nielsen).
Tilh. Frk. C. Wulff.

holdte men samtidig holdtes der et vaagent Øje med Tidens Udvikling. Dahlerup stod til sin Død i 1907 stadig Firmaet nær, men allerede forinden havde det rakt Haanden til yngre Kunstnere. Erik Schiødte og Thorvald Bindesbøll tegnede begge for Etablissementet, og da det i 1909 med saa megen Virkning, men udenfor Konkurrence, deltog i Landsudstillingen i Aarhus, var det Magdahl Nielsen, der havde givet Tegning til et dør udstillet godt Spisestuemøblement. Naar Fir-

maet, der tillige møblerede Udstillingens Præsidentværelse, stod udenfor Konkurrence, optraadte det som alle de andre Medlemmer af den i 1907 oprettede »Forening for Kunsthaandværk«, i hvis Bestyrelse Poul Jensen har Sæde.

Rækken af Kunstnere, efter hvis Tegninger, Etablissermentet har arbejdet, er imidlertid langt fra udtömt med de her anførte. Exempelvis kan endnu nævnes baade Thorvald Jörgensen og Fru Bertha Dorph; og gaa vi til nogle af de store Bestillinger, som Firmaet i de senere Aar har haft den Glæde at modtage, kommer der saavel ældre som yngre Navne frem. Til den statelige Montering af Landmandsbankens nye Lokaler i 1907 er Professor H. Storeks Navn knyttet, og da den kongelige Porcellænsfabrik i Foraaret 1911 aabnede sit nye Udsalg paa Amagertorv, undlod dets straalende Udstyr, der skyldes Arkitekt B. Helweg-Møllers Tegning, ikke at gjøre Indtryk; Ledelsen af dette Arbejde laa særlig i Poul Jensens Haand. Det er to Triumfer for godt Haandværk, saaledes som det stadigt udøves af Firmaet Severin & Andreas Jensen, og saaledes som det stadig paaskjønnes i vide Kredse. Som en Række andre store Arbejder, der ere udgaaede fra Firmaet, kan endnu nævnes: Udstyret i Kongevaggonen 1900 (Axel Berg), Privatbankens Direktionsværelse og Bankraadssal 1904 (Axel Berg), det kongelige Biblioteks Læseborde m. m. 1906-7 (Magdahl Nielsen), Landmandsbankens Akkreditivværelse 1908 (Jörgen Storck), Patientværelserne i Professor Jens Schous Klinik 1908 (Rolf Schröder), Pultene i Handelsbankens Expeditionslokale 1909 (F. Levy, A. Oppenheim), Opholdsværelserne i Studenterforeningen 1910 (T. Ridder) o. s. v.

Endnu skal det nævnes, at som baade Severin og Andreas

NUTIDEN.

Jensen have leveret endog Rækker af Tegninger, der med Dahlerups Godkjendelse ere gaaede til Udførelse paa Værkstedet og saaledes have deres Andel i Firmaets Ry, saaledes



Landmandsbankens Expeditionslokale 1907 (H. Storek).

har Johannes Jensen vist sig i Stand til at kunne gjøre ganske det Samme. Bl. A. har han saaledes givet Tegning til det paa næste Side afbildede Salonmøblement i Satinwood, som nu findes paa Søgaard ved Gjentofte. Det er, som om de gamle Traditioner paa alle Punkter skulle blive levende. Da Broderparret Severin og Andreas Jensen begyndte, skabte de

i et ejendommeligt helstøbt Samarbejde en Virksomhed, hvori det ærlige og solide Haandværk, baaret af god Smag og Skjönhedssans, naaede saa höjt, at det, der frembragtes, tidt med Rette er blevet kaldt Møbelkunst; heri satte de deres



Salonmøblement i Satinwood 1910 (Johs. Jensen).
Søgaard ved Gjentofte.

Stolthed. Nu gaar et yngre Broderpar ad den samme Vej, og forhaabentlig vil en Gang i Fremtiden, naar deres Virksomhed slutter, den samme Roes kunne udtales over dem. De har en solid Uddannelse at bygge paa, Udbyttet af talrige Studierejser at støtte sig til, rige Traditioner at se op til, og saa have de endelig haft den store Lykke, at deres Farbroder længe har kunnet staa vejledende ved deres Side.



Fra den kongelige Porcellænsfabriks Udsalg 1911 (B. Hellweg-Møller).

Om ham da her endnu nogle afsluttende Ord.

Da Andreas Jensen som en ung, ubekjendt Snedkersvend for over 50 Aar siden vendte tilbage hertil fra Udlandet, var han trods sin beskedne Optræden en ærgjerrig Mand.



Havesal med Møbler af lilla poleret Ahorntræ 1911 (Fru Bertha Dorph).

Han var ærgjerrig paa sit Fags Vegne. Hvad det fordrede af godt Arbejde, skulde præsteres; saa maatte det gaa med ham selv, som det kunde. Dette Standpunkt holdt han stadig fast, og herved samledes der lidt efter lidt en ikke ringe Avtoritet om ham. Det betyder noget, at Kunstflidslotteriet, der spiller en Rolle i vort Kunsthaandværks Historie, forholdsvis tidligt kunde og vilde udtale, at det mellem de

Snedkere, der arbejdede for det, særlig maatte fremhæve Severin & Andreas Jensen, som det skyldte »en udmærket Anerkjendelse baade for den ualmindelig gode tekniske Udførelse og for det udmærkede Materiale som især for den Maade, hvorpaa de have forstaaet at opfatte Kunstnernes Tegninger«. Men derfor havde Andreas Jensens Ord ogsaa Vægt, naar han, hvad oftere skete, stod som Dommer over Snedkerarbejder paa Udstillinger her i Landet. Man lyttede efter hans Mening, og een Gang udtalt var den afgjørende. Og da Kaspar Rostrup i »Haandværkerforeningens Medlemsblad« (for 1 Avgust 1909) skrev en længere Artikel om ham, tolker han sin Glæde over, at Andreas Jensen efter at være fratraadt som Oldemand dog har beholdt sin Stilling som Lavets Medlem i Foreningens Repræsentantskab: »det er Haandværkerforeningen en Ære, at han som en af Haandværkets bedste Mænd tager Del i Foreningens Ledelse«; Rostrup siger dette efter forud at have fremhævet, at Andreas Jensen saavel i Indland som Udland havde hævdet ikke blot sit eget Navn, men dansk Snedkeris og dansk Haandværks Ære.

Nu er Andreas Jensen traadt tilbage ogsaa som Repræsentant i Haandværkerforeningen, han har gjort det i Aar; efterhaanden ere Aarene blevne mange for ham. Men i sit gamle Firma er han stadig virksom, sikkert med et inderligt Ønske om, at det stadig maa staa højt, stadig være i Spidsen, og saa vist som der er Velsignelse i gode Ønsker, saa vist tør det haabes — der er al Grund til at tro det — at Firmaet Severin & Andreas Jensen stadig som sin Seniorechef vil forstaa at være ærgjerrigt paa Haandværkets Vegne.



Maleri efter et Basrelief, hørende til Johannes Jensens Svendestykke.

SLÆGTTAVLE.

JENS JENSEN

f. $7/2$ 1791. † $11/1$ 1866, ~ $28/8$ 1829 Ane Andersen *, f. $25/12$ 1803, † $10/2$ 1883.

Hans Severin J.,
f. $7/2$ 1833, † $27/8$ 1893
~ $11/8$ 1876 Pouline Christine
Höyer, f. $27/6$ 1840, † $1/7$ 1900.

Jens Andreas J.
f. $24/7$ 1834.

Peter
Christian J.
f. $15/10$ 1837.

Helene Chri-
stiane Marie J.
f. $27/6$ 1839.

Jens Johannes J., f. $10/6$ 1878, ~ $2/12$ 1904
Thora Mathilde Dalhoff, f. $27/6$ 1883.

Carl Julius Poul J.
f. $18/4$ 1879.

Anna J.
f. $28/6$ 1880, † $29/2$ 1881.

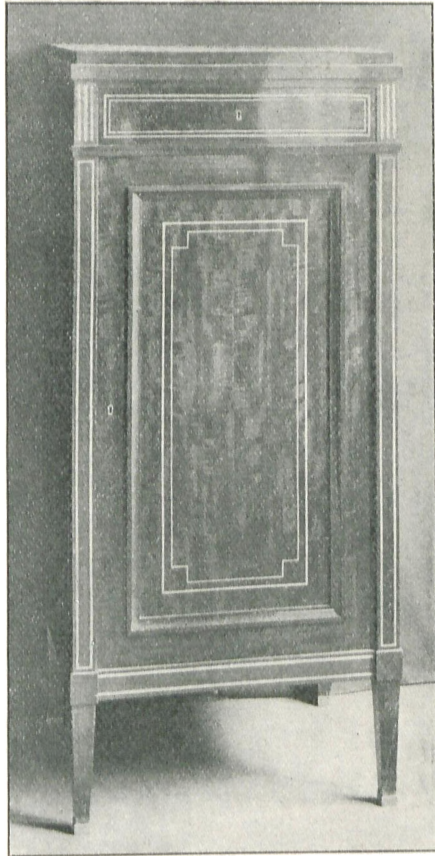
Aage Severin J.
f. $21/10$ 1905.

Inger Marie J.
f. $7/3$ 1910.

* Ane Andersen var Datter af Møller Andreas Andersen og Helene Seidelitz, der anden Gang ægtede Møller Zakarias Thomsen. En Datter af dette

SLÆGTTAVLE.

Ægteskab Christiane Thomsen blev gift med Kjøbmand Johannes Munch og derved Moder til Helene Marie Christiane Munch (f. 25. Avg. 1850), der 9. Maj 1876 ægtede Pastor N. Dalhoff (f. 18. Juni 1843). Det er deres Datter, der ovenfor er nævnt som Johannes Jensens Hustru, og det er da her en Datters Sønnesøn af Helene Seidelitz, der ægter en Datters Datterdatter af hende.



Indlagt Mahognitræs Skab.
Poul Jensens Svendestykke.